

NAŠA MISIA

MISIJNÝ OKTÓBER 2023

SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA



KRÁČAME S BOŽÍM SLOVOM

1923 - 2023

Jeho misia je tiež našou misiou!

POZNÁŠ SVOJU MISIU?

VIAČ INFORMÁCIÍ AKO SA STAŤ MISIONÁROM
SPOLOČNOSTI BOŽIEHO SLOVA NÁJDEŠ NA

www.verbisti.sk

POSOLSTVO SVÄTÉHO OTCA FRANTIŠKA NA 97. SVETOVÝ DEŇ MISIÍ 2023

22. OKTÓBER 2023

HORIACE SRDCIA, NOHY NA CESTE (POROV.LK 24,13 – 35)



DRAHÍ BRATIA A SESTRY!

Na tohtoročný Svetový deň misií som si zvolil tému inšpirovanú rozprávaním o emauzských učeníkoch v Lukášovom evanjeliu (porov. 24, 13 – 35): „Horiace srdcia, nohy na ceste“. Títo dvaja učeníci boli zmätení a sklamaní, ale stretnutie s Kristom v Slove a pri lámaní chleba v nich zapálilo nadšenie, aby sa opäť vydali na cestu do Jeruzalema a ohlasovali, že Pán skutočne vstal z mŕtvych. V evanjeliovom rozprávaní si môžeme všimnúť premenu učeníkov v niekoľ-

kých výrazných obrazoch: horiace srdcia, keď im Ježiš vysvetľoval Písma, otvorené oči, keď ho spoznali, a ako vyvrcholenie nohy na ceste. Meditáciou nad týmito tromi aspektmi, ktoré načrtávajú cestu misionárskych učeníkov, môžeme obnoviť svoju horlivosť za hlásanie evanjelia v dnešnom svete.

1. SRDCIA NÁM HORELI,

„keď nám vysvetľoval Písma“. Božie slovo osvecuje a premieňa srdce na misiu.



Na ceste z Jeruzalema do Emauz boli srdcia oboch učeníkov smutné – čo bolo zrejmé z ich tváří – pre smrť Ježiša, v ktorého verili (porov. v. 17). Zoči-voči zlyhaniu ukrižovaného Majstra sa zrútila ich nádej, že on je Mesiáš (porov. v. 21).

A hľa, „ako sa tak zhovárali a spoločne uvažovali, priblížil sa k nim sám Ježiš a išiel s nimi“ (v. 15). Tak ako na začiatku pri povolávaní učeníkov. Aj teraz vo chvíli ich zmätku, Pán preberá iniciatívu, aby sa priblížil k svojim a kráčaľ po ich boku. Vo svojom veľkom milosrdenstve sa nikdy neunaví byť s nami napriek našim chybám, pochybnostiam, slabostiam; napriek tomu, že smútok a pesimizmus spôsobujú, že sa stáva-

me „nechápvaví a ťarbaví srdcom“ (v. 25); že sme ľuďmi malej viery.

Tak ako vtedy aj dnes je zmŕtvychvstalý Pán nablízku svojim misionárskym učeníkom a kráčaľ po ich boku zvlášť vtedy, keď sa cítia stratení, znechutení, majú strach z tajomstva nepravosti, ktoré ich obklopuje a chce ich udusiť. Preto „si nenechajme ukradnúť nádej!“ (apoštolská exhortácia Evangelii gaudium, 86). Pán je väčší ako naše problémy, najmä keď sa s nimi stretávame pri ohlasovaní evanjelia svetu, pretože toto poslanie je napokon jeho poslaním a my sme len jeho pokorní spolupracovníci, „neužitoční sluhovia“ (porov. Lk 17, 10).

Všetkým misionárom na svete, predovšetkým tým, ktorí prežívajú ťažké obdobie, chcem vyjadriť svoju blízkosť v Kristovi. Zmŕtvychvstalý Pán, drahí priatelia, je stále s vami a vidí vašu veľkodušnosť a vaše obety pre evanjelizačnú misiu na vzdialených miestach. Nie každý deň života je plný slnka, ale vždy majme na pamäti slová Pána Ježiša, ktoré povedal svojim priateľom pred svojím umučením: „Vo svete máte súženie, ale dúfajte: Ja som premohol svet!“ (Jn 16, 33).

Po vypočutí dvoch učeníkov na ceste do Emauz im zmŕtvychvstalý Ježiš „počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo“ (Lk 24, 27). A srd-

cia učeníkov sa rozohoreli, ako sa nakoniec jeden druhému zverili: „Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ (v. 32). Ježiš je totiž živé Slovo, ktoré jediné môže zapáliť srdce, osvietiť ho a premeniť.

Takto lepšie chápeme výrok svätého Hieronyma: „Neznalosť Písma je neznalosťou Krista“ (In Is., Prolog). „Bez Pána, ktorý nás uvádza do pochopenia Svätého písma, je nemožné do hĺbky ho pochopiť, ale platí to aj opačne: bez Svätého písma sú pre nás nepochopiteľné udalosti súvisiace s poslaním Ježiša a jeho Cirkvi vo svete“ (apošt. list vo forme motu proprio *Aperuit illis*, 1). Preto je pre život kresťana a ešte viac na ohlasovanie Krista a jeho evanjelia dôležité poznať Sväté písmo. Čo by inak človek odovzdal druhým, ak nie svoje vlastné predstavy a plány? A môže vôbec chladné srdce zapáliť srdce iných?

Nech nás teda vždy sprevádza vzkriesený Pán, ktorý nám vysvetľuje zmysel Písma. Dovoľme mu, aby zapálil naše srdcia, osvietil nás a premenil, aby sme mohli svetu ohlasovať jeho tajomstvo spásy s mocou a múdrosťou, ktoré pochádzajú z jeho Ducha.

2. OČI, KTORÉ SA

„otvorili a spoznali ho“ pri lámaní chleba. Ježiš v Eucharistii je vrcholom a prameňom misie.

Srdcia horiace pri Božom slove viedli emauzských učeníkov k tomu, aby podvečer požiadali tajomného Pútnika, aby s nimi zostal. Pri stole sa im otvorili oči a spoznali ho, keď lámal chlieb. Rozhodujúcim prvkom, ktorý otvára oči učeníkov, je postupnosť úkonov, ktoré Ježiš vykonal: vzal chlieb, požehnal ho, lámal a dával im ho. Sú to obyčajné gestá hlavy židovskej rodiny, ale keď ich urobil Ježiš Kristus, tak spolu s milosťou Ducha Svätého znovu obom spolustolujúcim pripomenuli znak rozmnoženia chlebov a najmä znak Eucharistie, sviatosti obety kríža. No práve vo chvíli, keď v tom ktorý láme chlieb spoznávajú Ježiša, „im zmizol“ (Lk 24, 31). To nám umožňuje pochopiť podstatnú skutočnosť našej viery: Kristus, ktorý láme chlieb, sa teraz stáva lámavým chlebom, o ktorý sa delí s učeníkmi, a tak ho

konzumujú. Stal sa neviditeľným, pretože teraz vstúpil do srdca učeníkov, aby ich ešte viac zapálil a podnietil nato, aby sa bez meškania opäť vydali na cestu a sprostredkovali všetkým jedinečnú skúsenosť stretnutia so Zmŕtvychvstalým. Zmŕtvychvstalý Kristus je teda „ten, ktorý láme chlieb“, a zároveň je „chlebom, ktorý je lámáný pre nás“. A tak je každý misionársky učeník povolaný, aby sa vďaka pôsobeniu Ducha Svätého stal tak ako Ježiš a v ňom „tým, kto láme chlieb“, a „tým, ktorý je lámánym chlebom pre svet“.

Pripomenul to aj pápež Benedikt XVI.: „V skutočnosti si nemôžeme nechať pre seba lásku, ktorú slávime v tejto sviatosti. Samotnou svojou povahou si vyžaduje, aby sme ju odovzdávali všetkým. To, čo svet potrebuje je Božia láska; je stretnúť Ježiša a veriť v neho. Preto Eucharistia nie je len prameňom a vrcholom života Cirkvi, je aj jej poslaním: „Autenticky eucharistická Cirkev je Cirkev misionárska“ (apošt. exhortácia Sacramentum caritatis, 84).

Aby sme prinášali ovocie, musíme s ním zostať spojení (porov. Jn 15, 4 – 9). A toto spojenie sa dosahuje každodennou modlitbou, najmä adoráciou, zotrúvaním v tichu v prítomnosti Pána, ktorý s nami zostáva v Eucharistii. Láskyplným pestovaním tohto spoločenstva s Kristom sa misionársky učeník môže stať mystikom v činnosti. Nech naše srdce vždy túži po Ježišovej spoločnosti a nech šeptá vrúcnu prosbu dvoch mužov z Emauz, najmä keď nastane večer: „Zostaň s nami, Pane!“ (porov. Lk 24, 29).

3. NOHY NA CESTE S RADOSŤOU ROZPRÁVAJÚ

o zmŕtvychvstalom Kristovi. Večná mladosť Cirkvi, ktorá stále vychádza.

Keď sa im otvorili oči a spoznali Ježiša pri „lámaní chleba“, učeníci „ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema“ (porov. Lk 24, 33). Táto náhľivosť, aby sa s ostatnými podelili o radosť zo stretnutia s Pánom, ukazuje, že „radosť evanjelia naplňuje srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie. S Ježišom Kris-

tom sa stále rodí a znovuzrodzuje radosť“ (apoštolská exhortácia Evangelii gaudium, 1). Človek sa nemôže skutočne stretnúť so zmŕtvychvstalým Ježišom bez toho, aby sa nezapálil túžbou povedať to všetkým. Preto prvým a hlavným zdrojom misie sú tí, ktorí spoznali vzkrieseného Krista v Písme a v Eucharistii, a ktorí nosia jeho oheň v srdci a jeho svetlo v očiach. Môžu svedčiť o živote, ktorý nikdy nezomiera, a to aj v tých najťažších situáciách a najtemnejších chvíľach.

Obraz „nôh na ceste“ nám znovu pripomína večnú platnosť misie ad gentes, poslania, ktoré dal zmŕtvychvstalý Pán Cirkvi, aby hlásala evanjelium každému človeku a národu až po samý kraj zeme. Ľudstvo zranené mnohými nespravodlivosťami, rozdelením a vojnou, dnes viac ako kedykoľvek predtým potrebuje dobrú zvesť o pokoji a spáse v Kristovi. Preto využívam túto príležitosť, aby som zopakoval, že „všetci majú právo prijať evanjelium. Kresťania majú povinnosť hlásať ho bez toho, aby kohokoľvek vylučovali – nie však ako tí, ktorí nútia dodržiavať nové povinnosti, ale ako tí, ktorí spoločne prežívajú radosť, poukazujú na nový, krásny horizont a ponúkajú výbornú hostinu“ (tamže, 14). Misionárne obrátenie zostáva hlavným cieľom, ktorý si musíme vytýčiť ako jednotlivci i ako spoločenstvo, pretože „misionárna činnosť je vzorom pre každé úsilie Cirkvi“ (tamže, 15).

Ako hovorí apoštol Pavol, Kristova láska nás uchvacuje a poháňa (porov. 2 Kor 5, 14). Ide tu o dvojakú lásku: Kristovu lásku k nám, ktorá priťahuje, inšpiruje a vzbudzuje našu lásku k nemu. A práve táto láska robí vychádzajúcu Cirkev stále mladou, so všetkými jej členmi, ktorých misiou je ohlasovať Kristovo evanjelium v presvedčení, že „zomrel za všetkých, aby aj tí, čo žijú, už nežili pre seba, ale pre toho, ktorý za nich zomrel a vstal z mŕtvych“ (v. 15). Každý môže prispieť k tomuto misionárskemu hnutiu: modlitbou i činmi, peňažnými obetami aj utrpením, vlastným svedectvom. Pápežské misionárske diela sú privilegovaným nástrojom na podporu tejto misionárskej spolupráce na duchovnej i materiálnej úrovni. Preto je zbierka na Svetový deň misií venovaná

Pápežským dielam na šírenie viery.

Naliehavosť misionárskej činnosti Cirkvi, prirodzene pozýva na stále užšiu misionársku spoluprácu všetkých jej členov na všetkých úrovniach. To je základný cieľ synodálnej cesty, ktorou Cirkev kráča a ktorej kľúčové slová sú spoločenstvo, spoluúčasť, misia. Táto cesta určite nie je nejakým zaobraním sa Cirkvi sebou samou; nie je to proces ľudového hlasovania, v ktorom sa – ako v parlamente – rozhoduje čo sa má alebo nemá podľa ľudských preferencií veriť a praktizovať. Znamená to skôr vydať sa na cestu ako učeníci z Emauz počúvajúc zmŕtvychvstalého Pána, ktorý vždy prichádza medzi nás, aby nám vysvetľoval význam Písma a lámal pre nás chlieb; aby sme mohli s mocou Ducha Svätého uskutočňovať jeho poslanie vo svete.

Tak ako títo dvaja učeníci rozprávali ostatným, čo sa stalo na ceste (porov. Lk 24, 35) aj naše ohlasovanie bude radostným rozprávaním o Kristovi Pánovi; o jeho živote, umučení, smrti a zmŕtvychvstaní; o zázrakoch, ktoré jeho láska

urobila v našich životoch.

Aj my sa znovu vydajme na cestu, osvietení stretnutím so Zmŕtvychvstalým a oživení jeho Duchom. Odchádzajme s horiacimi srdcami, otvorenými očami, nohami na ceste, aby sme aj iné srdcia zapálili Božím slovom; otvorili iné oči pre Ježiša v Eucharistii a pozvali všetkých, aby spolu kráčali po ceste pokoja a spásy, ktorú Boh v Kristovi daroval ľudstvu.

Svätá Mária na ceste, Matka Kristových misionárskych učeníkova Kráľovná misií, oroduj za nás!

*V Ríme pri svätom Jánovi v Lateráne
6. januára 2023, na sviatok Zjavenia Pána.*

František





P. PAVOL BALÁŽ SVD
MISIJNÝ SEKRETÁR

RADOŠŤ A PRESVEDČENIE

V jednej svojej téze Karl Wallner v knihe Misijný manifest píše, že Cirkev, ktorá k ľuďom neprichádza s radosťou a presvedčením, nemá misie a stráca svoje prečo a načo.

Nestojí za nič. Namiesto toho aby rástla, sa scvrkáva. **Radosť a presvedčenie** je niečo, čo by mal mať každý kresťan, ktorý zažíva a prežíva svoj hlboký osobný vzťah so zmŕtvychvstalým Kristom. Je to niečo, čo nás dvíha vyššie a ďalej, čo nás má robiť šťastnými a čo nás presvedča, že kráčame po správnej ceste.

Možno sa pýtame, že o akú radosť a presvedčenie ide. Správne odpovedal istý pán, ktorý sa zúčastňoval na predkrstnej príprave svojho, teraz už pokrsteného syna, keď odpovedal, že je to radosť z toho, že sme Božími deťmi. Božími synmi a dcérami, pretože Pán Boh z lásky stvoril človeka, požehnal ho, obdaril ho rozumom a slobodnou vôľou...

Liturgickou spomienkou na sv. Teréziu z Lisieux, ktorá bola vyhlásená za patrónku misií, a ktorú slávime 1. októbra, začíname sláviť misijný mesiac. Misijný mesiac, ktorý v našom prostredí je tiež mesiacom, v ktorom sa intenzívnejšie modlíme posvätný ruženec a prosíme Pannu Máriu, aby sa prihovárala za nás u svojho Syna.

V tohtoročnom posolstve Sv. Otec si na deň misií zvolil tému inšpirovanú rozprávaním o emauzských učeníkoch z Lukášovho evanjelia (porov. 24, 13-35): „**Horiace srdcia, nohy na ceste**“.

Zmätenosť a sklamanie učeníkov po tom všetkom, čo sa stalo v ich živote, sa naplňa radosťou so stretnutia s Kristom v Slove a pri lámaní chleba

sa v nich znova zapaluje nadšenie, aby sa opäť vydali na cestu do Jeruzalema a ohlasovali, že Pán skutočne vstal z mŕtvych.

Pápež František rozdelil posolstvo na tri časti: horiace srdcia – keď im Ježiš vysvetľoval Písma, otvorené oči – keď ho spoznali a tretia je – nohy na ceste.

Kristus stále preberá iniciatívu, aby sa k nám priblížil a kráčal s nami. Aj napriek našim chybám pochybnostiam či slabostiam sa nikdy neunaví byť k nám neustále milosrdný.

Učeníkom sa pri stole otvárajú oči a spoznávajú Ho. Kristus je „ten, ktorý láme chlieb“, a zároveň je „chlebom, ktorý je lánaný pre nás“. Tak aj každý kresťan je povolaný, aby sa vďaka pôsobeniu Ducha Svätého stal tak ako Ježiš a v ňom „tým, kto láme“ a „tým, ktorý je lánaným chlebom pre svet“. Ak chceme prinášať ovocie, musíme s Ním zostať spojení. (porov. Jn 15, 4-9) – a to sa dosahujem každodennou modlitbou, adoráciou...

A teda keď sa im otvorili oči a spoznali Ježiša pri „lámaní chleba“, učeníci vstávajú a vracajú sa naspäť do Jeruzalema. Nielen preto že videli a uverili, ale hlavne preto, aby sa **podelili o svoju radosť s Pánom**, čo nám ukazuje, že „radosť evanjelia naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom.

Nohy na ceste – tento obraz pripomína podľa Sv. Otca večnú platnosť *misie ad gentes*, poslania, ktorý dal Kristu Cirkvi, aby hlásala evanjelium každému človeku a národu až po samý kraj zeme. A čo by nás málo poháňať „k“ a „v“ evanjelizácii? Láska, ktorá nás aj uchvacuje, priťahuje nás k Ježišovi a zároveň vzbudzuje lásku k nemu. Naš

život a ohlasovanie má byť radostné rozprávanie o Pánovi, o jeho živote, umučení, smrti a zmŕtvychvstaní.

Na záver nás pápež František povzbudzuje, aby sme sa nebáli vydať na cestu osvietení a oživení Duchom.

V tomto roku si Spoločnosť Božieho Slova na Slovensku pripomína sté narodeniny – 100 rokov od príchodu prvých misionárov na Slovensko. Počas týchto sto rokov boli roky smut-

né – komunizmus, keď sa zatvárali kláštory a chcel sa zničiť náboženský život veriacich na Slovensku, ale boli a myslím aj sú roky „úrodné“ – radostné, keď môžeme rozdávať, prinášať radosť ako misionári – kňazi či bratia tam, kde nás Pán Boh volá.

Chceme naďalej do ďalších rokoch kráčať s vami a s Božím Slovom, aby sme mohli spoločne a radostne ukazovať svetu, že Boh existuje a je prítomný medzi nami.





P. LUKÁŠ HANÚSEK SVD

RÁD SA PRISPÔSOBUJEM

Moje meno je Lukáš Hanúšek, pochádzam z Pezinka a tento rok som bol vysvätený na kňaza. Ukončil som tak svoju 8-ročnú formáciu, počas ktorej som študoval filozofiu a teológiu a jeden rok pôsobil ako pastoračný asistent vo farnosti v Kolíne v Česku.

Do rehole som teda vstúpil ešte v roku 2015, po ukončení pracovného pomeru na pozícii fi-

sa rozhodol ísť tam, kde som vnímal, že budem šťastný a schopný rozmnožovať dary, ktoré mi Boh dal. Od nástupu do kláštora som toto rozhodnutie nikdy nelutoval, aj keď zatiaľ šlo najmä o cvičisko, na bojisko sa práve chystám...

Momentálne študujem francúzštinu v Paríži a bývam so spolubratmi v misijnom dome, ktorý tam máme. Ide o semestrálny kurz, ktorý končí

voliť si svoju vládu demokratickým spôsobom. Na rozdiel od susedov (Sudán či Niger) však v krajine neprebíha občianska vojna, naopak, skôr prijíma utečencov z iných krajín. Dopomáha k tomu možno aj fakt, že zloženie obyvateľstva, čo sa týka moslimov a kresťanov, je takmer vyrovnané (pomer je 51:49). Zatiaľ čo tí prví, sú skôr obchodníci, naši sú zas poľnohospodári. Navzájom si pomáhajú a potrebujú sa. Úradným jazykom je arabčina, ale aj francúzština z čias kolonizácie práve Francúzskom.

Spolubratia, ktorí v Čade momentálne pracujú (je ich tam 12), pochádzajú z Indie, Indonézie, Toga, Angoly, či USA. Ja tam budem zatiaľ jediným z Európy, ale uvidíme, možno sa časom niekto pridá. Videl som, že už bol vysvätený aj spolubrat z Madagaskaru, ktorý by tam mal doputovať približne v rovnakom čase, ako budem prichádzať aj ja.

od detstva. Mal som síce už viackrát polámané ruky či nohy (zväčša z bicykla), ale netrpím žiadnymi alergiami, chorobami či nechutou k akýmkoľvek jedlám.

Rád sa prispôsobujem a vyhovuje mi jednoduchší spôsob života. Zároveň predpokladám, že ľudia žijúci v materiálnej biede sú často otvorenejší a vnímavejší na Boží hlas. V Afrike je tiež veľká potreba kňazov. Najmä Čad, nakoľko viera je tam ešte mladá, nemá v tomto smere ešte dostatok svojich kňazov.

Hovoril som, že ma čaká bojisko. Prichádza čas zúročiť hodiny štúdií a modlitieb a vykročiť, kam ma Pán posiela. Podľa sv. Pavla je čas prepásť si bedrá pravdou, obliecť pancier spravodlivosti a obuť si pripravenosť na ohlasovanie evanjelia pokoja. Nadovšetko je dôležité uchopiť štít viery, ktorý môže uhasiť všetky ohnivé šípy Zlého. A napokon Pavol pripomína vziať si aj



nančného analytika v jednom maloobchodnom reťazci. Bola to moja prvá pracovná skúsenosť na plný úväzok bezprostredne po dokončení štúdií na Ekonomickej univerzite v Bratislave. Po svojich skúsenostiach a osobnom vývoji počas štúdií a práce, vo mne postupne dozrievala túžba po misijnom a kňazskom povolání. Až som

v polovici decembra. Následne ma čaká priamy let do Čadu, severoafrickej krajiny, ktorá sa najbližšie roky stane mojim domovom. Svoje prvé Vianoce tak prežijem už na „africký“ spôsob, na čo som veľmi zvedavý.

Situácia v krajine je v poslednom období stabilná, aj keď jej obyvatelia zatiaľ nemali možnosť

Mám rešpekt a bázeň pred touto misiou, pretože neviem, ako zareaguje moje telo na skúsenosť iného podnebia a stravy. Sú to veci, ktoré nemôžem ovplyvniť, ale verím a modlím sa, aby som s Božou pomocou dokázal žiť s ľuďmi v Čade dlhé roky a prinášal im Evanjelium. Afriku som si vybral aj kvôli dobrému zdraviu, ktorému vďačím

prilbu spásy a meč Ducha, ktorým je Božie slovo (porov. Ef 6,14-17).

Žehná Vás
P. Lukáš Hanúšek SVD



P. PETER FILLO SVD, FILIPÍNY

NA ODOVZDÁVANIE VEDOMOSTI NESTAČÍ MAŤ IBA POZNANIE

Na Filipínach pôsobím takmer 7 rokov. Dva roky som pôsobil ako kňaz pre študentov na Univerzite San Carlos v meste Cebu. Zabezpečoval som duchovné cvičenia a obnovy. Tri roky som pôsobil ako kaplán vo farnosti Veruela na južnom ostrove Mindanao a v súčasnosti som späť na Univerzite San Carlos. Druhý rok vyučujem programovanie, webové aplikácie a počítačové siete v odbore Informatika.

Univerzita San Carlos je vôbec najstaršou vysokou školou v Ázii, ktorá bola založená v roku 1595 jezuitmi pod názvom Kolégium svätého Ildefonsa.

Titul univerzity získala až v roku 1948. Takmer 200 rokov bola spravovaná jezuitmi a od roku 1783 jej správu prebrali vincentíni. Od roku 1935 ju spravujú verbisti, ktorí na škole vyučujú, pôsobia v administratívnej a zabezpečujú duchovné doprevádzanie študentov. Univerzita sa skladá z piatich častí tzv. kampusov na rôznych miestach v meste Cebu. Pod univerzitu San Carlos patrí aj základná a stredná škola, čo nie je na Filipínach výnimočné. Univerzitu navštevuje okolo 16 tisíc študentov.

Keďže som nový učiteľ, väčšinu času mi zaberá práve príprava prednášok a často-krát počas vy-

svetľovania zbadám, že môj spôsob je buď veľmi komplikovaný, alebo pre študentov nezaujímavý. A tak zisťujem, že na odovzdávanie vedomosti nestačí mať iba poznanie, je potrebné nájsť aj správny spôsob ako vedomosti posunúť ďalej.

Ako katolícka univerzita sa snažíme formovať študentov aj po duchovnej stránke. Pravidelne v každom kampuse máme sv. omše a počas školského roka študenti absolvujú aj duchovnú obnovu, či duchovné cvičenia.

Okrem učenia mi tento semester pribudli aj ďalšie povinnosti. Dostal som na starosti počítačové laboratória. Dokopy máme 10 počítačových laboratórií a v každom je 30 počítačov. Mojou úlohou je zabezpečiť, aby všetkých 300 počítačov prepojených sieťou na ktorých prebieha výuka fungovali správne. Pomáhajú mi štyria technici, avšak pri 300 počítačoch sa každý deň vyskytne určitý problém, ktorý, keď nevedia vyriešiť technici, musím vyriešiť ja.

Na našej univerzite prebieha aj program Passerelles numériques. Ide o študijný program, podporovaný francúzskou nadáciou. Snažia sa nájsť mladých z chudobných rodín, ktorí majú nadanie na informatiku. V tomto programe majú pokryté všetky náklady na štúdium vrátane ubytovania a po úspešnom ukončení získajú certifikát, s ktorým majú veľkú šancu uplatniť sa v IT sektore. Francúzska nadácia začala s týmto programom v roku 2005 v Kambodži a postupne ho rozšírila na Filipíny, do Vietnamu a ďalších krajín.

Pôsobením na univerzite som súčasťou veľkého tímu ľudí, ktorý sa snaží dobre formovať budúce generácie, odovzdať mladým vieru a hodnoty a naučiť ich vedomosti, aby s tým všetkým boli spešší pre ich krajinu.

Na záver chcem poďakovať vám všetkým za vašu podporu a vaše modlitby

P. Peter Fillo SVD



BRAT ROMAN PRCÚCH, RÍM

Pracuje na Generaláte v Ríme



P. STANISLAV OREČNÝ SVD, FILIPÍNY

BYŤ „ŽIAKOM“ BOŽEJ MATKY

Drahí misijní priatelia a nadšenci, srdečne Vás pozdravujem.

Po roku vám opäť píšem, aby som vám poďakoval za vašu blízkosť, štedrosť a modlitby. Súčasne vás chcem aj povzbudiť, aby ste boli denne otvorení pre Božie pôsobenie vo vašom živote, a tak rástli v misijnej horlivosti.

„Zmena je život“, často počujeme v našom okolí. Musím priznať, že aj v mojom reholno-misionárskom a kňazskom povolání to platí možno aj dvojnásobne. Za ten rok sa veľa vecí zmenilo. Dňa 16. novembra 2022 som sa vrátil do mojej misijnej krajiny – na Filipíny, kde som už predtým pôsobil v rokoch 2015–2019. Po prilete do mesta Cebu City som zakrátko dostal novú misijnú úlohu – učiť na našej teologickej škole v Tagaytay City. Opäť som

si zbalil svoju batožinu a dňa 6. januára 2023 som sa presťahoval do tohto krásne mesta. Tagaytay City má zhruba 85 tisíc obyvateľov.

Nachádza sa neďaleko – tak asi hodinku a pol autom – od hlavného mesta, teda od Manily. Moje nové mesto som si hneď oblúbil. Nie je tu totiž až tak horúco ako vo väčšine filipínskych miest. Krásna príroda, očarujúci výhľad na neďalekú sopku (stále aktívnu), mnoho turistov a hlavne veľký počet zasvätených. Preto je mesto Tagaytay aj často nazývané aj „filipínsky Vatikán“, nakoľko je tu asi 70 kongregácií – každá z nich tu má aspoň formačný alebo exercičný dom. My, verbisti, tu máme tri komunity, teologickú školu, inštitút misiológie, exercičný dom a SVD farmu.



Po mojom príchode som hneď nastúpil ako pedagóg na našej teologickej škole. Prvým predmetom, ktorý som tu začal učiť bola Mariológia – teda dogmatická teológia o Matke Božej, Panne Márii. Postupne som začal učiť aj iné predmety, ale prvý predmet je ako „prvá láska“. K Panne Márii ma viaže silné puto, ktoré začalo rásť v čase, keď som premýšľal nad duchovným povolaním. Božia Matka sa tak stala mojou dennou spoločníčkou. Privádzala ma – a stále privádza – bližšie k nášmu Spasiteľovi, Ježišovi Kristovi. Počas učenia o nej, som cítil ešte väčšiu blízkosť voči nej – stále ma fascinuje jej otvorenosť pre Boha a jej totálna odovzdanosť do Jeho rúk. No a keď po jednom mesiaci v Tagaytay ma náš páter rektor Samuel požiadal, aby som mal na starosti duchovné aktivity na našej SVD farme, cítil som Máriinu blízkosť ešte viac.

Len tak na vysvetlenie – SVD farma je miesto, kde si ľudia prichádzajú oddýchnuť fyzicky i duchovne. Je tu malý exercičný dom a malé chatky, kaviareň a malá reštaurácia. Pestujeme tu zeleninu, v malom jazierku sa dajú chytať ryby, ktoré si tu môžete aj pripraviť na obed.

No a podme späť k Panne Márii. Predstavte si, je tu malý vršok, na ktorom je socha Božského Srd-

ca – a na ceste, ktorá k nemu vedie je sedem zastavení. Na každom je rozjímanie o jednej zo siedmich bolestí Božej Matky.

Sedembolestná je tak známa aj na Filipínach.

Napokon som Máriinu blízkosť cítil aj pri poslednej veľkej zmene, či výzve v mojom živote – koncom mája 2023 – keď ma páter provinciál menoval za hlavného prefekta – formátora pre našich mladých spolubratov, študentov teológie. Je ich nateraz 28 a pochádzajú z deviatich krajín (z Ázie a Afriky).

Vo všetkých týchto troch zmenách – výzvach vnímam, ako ma Matka Božia volá do svojej školy – byť verným, radostným a horlivým misionárom jej Syna, ktorý nás pôsobením svojho Ducha volá plniť vôľu Otca.

Drahí misijní nadšenci, slávime mesiac október, ktorý je výnimočne zasvätený Panne Márii. Pozývam vás, aby ste aj vy – vo všetkom čím žijete – prijali pozvanie Božej Mamy: vstúpiť do jej školy a nasledovať naplno jej Syna, nášho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.

S požehnaním páter Stanislav Orečný SVD





**P. GAŠPAR HABARA SVD,
ÍRSKO – SLOVENSKO**

JEŽIŠ KRÁČA S NAMI A DODÁVA NÁM ODVAHU

Srdčne všetkých pozdravujem momentálne zo Slovenska. Čo sa týka môjho misionárskeho pôsobenia v Írsku, od septembra 2020 bol som preložený na nové pastoračné miesto, na faru pri Katedrále Nanebovzatia Panny Márie v mestečku Carlow.

Predtým som pracoval vo Farnosti sv. Brigity v KildareTown celých 12 rokov. Prišla pandémia a keďže som nepoznal na novom mieste svojich farníkov, bolo to pre mňa ťažké. Nemal som možnosť nadviazať kontakty s ľuďmi osobne, a tak mi zostávalo iba veriť, že čoskoro sa to pomíne a ja môžem naplno začať moju pastoráciu.

Venoval som sa školám, nemocniciam, službe v katedrále, vysluhovaní sviatostí, slúžil som slovenské sväté omše a spolupracoval som s miestnym klérom.

Dobrá správa prišla, že sa uvoľňujú reštrikcie a opäť sa otvorila katedrála pre verejné bohoslužby.

Pre mňa nastala nielen zmena miesta pôsobenia, ale hlavne tímu, kde sme nepoznali jeden druhého. Nový tím, ktorého som bol súčasťou, bol zostavený z troch kňazov, jedného diakona a pastoračného asistenta. To bol hlavný farský pastoračný tím pri katedrále, ktorý má na pomoci ďalších laikov – dobrovoľníkov. Býval som s jedným verbistom a jedným diecéznym kňazom v dome Presbytery.

Hneď vedľa nás zhruba 50 metrov v tom istom dvore je rezidencia nášho diecézneho bisku-

pa. Diecéza Kildare and Leighlin má 56 farností. Ja som sa tu cítil skoro ako doma. Jeden rok som pracoval v Dubline a ďalšie roky už v tejto diecéze.

Poznám skoro všetkých kňazov a diakonov, ale aj laických spolupracovníkov. Spoznával som lepšie aj biskupa, nakoľko bol aj môj sused.

Samozrejme, že počas pandémie a lockdownu sme slúžili pravidelne omše viaWebcam, ktoré sú už skoro v každom kostole alebo catholic kanál pre významné sviatky alebo udalosti diecézneho rozsahu. Pre mňa to bol čas, keď som sa mohol viac a lepšie venovať službe Božieho Slova a príprave kázni. Ľudia nás sledovali z ich domovov a dávali nám aj spätnú väzbu. Za čas sme si museli zvyknúť na iný spôsob ako byť Cirkvou, spojení skôr virtuálne ako fyzicky počas slávení svätých omší.

Bola to tiež dobrá skúsenosť ako byť kreatívny v čase, keď sme na to neboli vôbec pripravení. Mňa osobne tento čas dal veľa. Mohol som sa lepšie poznať ako zvládam takúto skúšku, moju trpezlivosť, rešpekt a úctu k iným, súcitiť s trpiacimi, chorými a osamelými, vernosť v povolani, vlúdnosť, láskavosť, dobrota srdca atď... Mal som viac času na modlitbu, meditáciu aj kontempláciu...

Ja pevne verím, že nás vedie Kristov Duch, Ježiš kráča s nami a dodáva nám odvahu ako svojim učeníkom, keď sa zľakli rozbúreného mora a silnej víchrice. Ježiš nás oslovuje ako vtedy svojich učeníkov: „Čo sa tak bojíte? Ešte stále nemáte vieru?“ (Mk 4,35-41).

Ďakujem zo srdca všetkým Vám, čo sa modlíte za misionárov, podporujete misijné diela a prinášate aj nemalé obety, aby sa Božie kráľovstvo mohlo ohlasovať do všetkých končín zeme.

Keďže moja mama zosťarila, a nemal sa o ňu intenzívne kto postarať, požiadal som svojho

predstaveného, aby som mohol ostať nejaký čas so svojou mamou tu na Slovensku. Pevne verím, že situácia sa dá do poriadku. Nech sa Vám dobrý a láskavý Boh štedro odmení, dobrým zdravím a pokojom.

Váš Gašpar Habara SVD



P. FRANTIŠEK JUHOS, SVD

V DUCHOVNEJ PASTORÁCII

Od 1. augusta 2021 sa nachádzam opäť v komunite Kószeg. Dostal som určenie ako duchovný sprievodca pre duchovné cvičenia a hnutie Cursillo. Od 1. mája som taktiež v provinciálnej rade ako viceprovinciál.

V Kószegu sme už len piati v komunite. Od roku 2021 sme dostali novú faru vedľa Kószegu, ktorá zahŕňa päť menších dedín. Ja nie som farárom, avšak dom v Kószegu je pod rekonštrukciou, a tak sme sa s ďalším pátrom presťahovali na faru v Kószegszegszerdahely, kým renovácia neskončí. Páter Alajos Szabó pochádza z Galanty a má 91 rokov. Väčšinu času trávim pastoráciou týchto dedín. Často vykonávam úlohy správcu farnosti ako

vysluhovanie krstu, príprava snúbencov, pohreby a podobne. Mám aj duchovné obnovy, trojdňové Cursillo.

Biskup v Szombathelyi ma vymenoval ako duchovného vodcu pre toto hnutie v tejto diecéze.

Tieto skupiny buď navštevujem alebo sa stretávame v ich farnosti.

V Kószegu sú sestry dominikánky, ktoré taktiež chodievam spovedať.

Teda naďalej mám „na starosti duše“, a nemusím sa zaoberať administratívnymi vecami. Teraz som ozaj duchovným pastierom, misionárom.

P. František Juhos, SVD





P. JURAJ CIBULA, RÍM

ŽIVOT NA PERIFÉRII - V CENTRA RÍMA (ALEBO MOZAIKA RÍMSKEJ DUŠE)

Osem rokov už prešlo čo som prišiel ako misiónár do Talianska. Momentálne sa nachádzam v „srdci“ Talianska, v meste do ktorého vedú všetky cesty ako sa vraví. Pracujem ako kaplán v Rímskej farnosti sv. Benedikta z Nursie od roku 2020.

Prišiel som na toto miesto zo severného Talianska. Možno ste počuli o istých rozdieloch medzi severom a juhom. „Severania“ perfektne organizovaní, všetko pekne naplánované. Naproti tomu, južania“ v temperamente trochu chaos. Ale aj za tým všetkým sa skrýva isté čaro talianskej duše o ktorej by som rád napísal pár slov.

Keď ste niektorí boli na severe Talianska možno ste si všimli, že ľudia sú tam dosť schematickí, možno trochu uzatvorení. Ale keď pôjdete čím viac dole na juh krajiny, tak zistíte, že síce končí logika ale začína „mystika“. Povedzme, že takto prejavujú istú radosť zo života a vzťahov.

Južania a teda aj Rimania sú ďaleko viac otvorení. Nemajú problém sa s tebou porozprávať, aj keď si cudzinec. Majú stále pre teba čas, aj keď pracujú od rána do večera. Vedia si „užívať“ okamihy dňa so všetkým čo deň prináša.

Na prvý pohľad sa zdá, že je to len kávička. Každú hodinu s niekým iným a že je to len „presedenie“ v bare s hovorením o jedle alebo o futbale. Niekedy hodiny a hodiny, že by o ničom? Nie, ide o mystiku „rímskej duše a jej života“, ktorá je zameraná na vzťahy, na prehlbovanie a budovanie vzťahov.

Nie je to len mystika videná v obrazoch

a miestach spojených so životom svätých, chrámov a kostolov, ktoré turisti navštevujú. V rímskej duši človeka sa skrýva niečo, čo som vo svojej pastoračnej službe objavil práve na perifériách srdca mesta Rím. Naša farnosť sa nachádza totiž v centre Ríma, ale jej život má svoju perifériu na ktorej spoznáte mnoho svätých.

Keď sa povie Taliansko, tak vám príde na um krajina práve mnohých svätých, krajina mučeníkov, krajina plná kostolov, mozaík či ikon, zjavení a legiend. Na každom kroku nájdeš miesto, kde sa uctieva nejaký ten svätý. Je to pravda, je to úžasné a krásne, je to veľmi veľké duchovné bohatstvo. No Rím a život v rímskej farnosti skrýva aj iné bohatstvo, ako som mohol spoznať v našej misijnej farnosti a službe.

Mohol by som písať o vplyve sekularizmu. Aj tu je totiž často vnútro človeka veľakrát naplnené hocičím iným a miesto pre Boha je len druhoradé. Aj preto má prítomnosť verbistov v Ríme svoj misijný charakter, priniesť do srdca človeka lásku k Bohu a odhodlanosť postaviť život na Božích základoch.

Pozerajúc na našu misijnú službu v tejto krajine som sa pýtal ľudí ako vnímajú našu službu vo farnosti. Ľudia mi hovorili že s verbistami prišla istá zmena. Pastoračná služba sa predtým sústreďovala len na vnútorný život farnosti, bolo to celé uzavretejšie a stačilo kňazom pracovať len s tými, ktorí prichádzali do chrámu.

Časy sa však menia a aj spoločnosť sa mení. Nečakáme, že ľudia prídu k nám, ale my ideme



k nim. Ľudia vnímajú a oceňujú túto našu službu pre chorých a starých ľudí, ktorých kňaz predtým moc nenavštevoval. Stali sa tak akosi rímskou perifériou, do ktorej bolo potrebné vstúpiť.

Naša služba tiež spočíva v navštevovaní rodín, ktorých tak spoznávame v ich rodinnom prostredí, a tak budujeme vzťahy. Ako som vravel, práve vzťahy patria k mystike rímskej duše. Spoznávate ľudí ktorí prechádzajú po ulici a rozprávate sa nimi. Máte pre nich čas, ste viac vonku ako vnútri. No tento spôsob myslenia nie je niečo nové. Starostlivosť jeden o druhého je našim farníkom vlastný. Mnoho starých ľudí, ktorí vládzu chodiť do chrámu, aj keď ich nie je veľa, majú veľa lásky, ktorú je vidieť v ich záujme o ďalšiu perifériu Ríma, ktorou sú priatelia z ulice, či ľudia v hmotnej núdzi.

Starí ľudia z našej farnosti majú centrum Farskej charity. Okrem materiálnej pomoci v podobe jedla, šatstva, či sprchy (pre ľudí bez domova

a v núdzi), je tou najdôležitejšou službou samotné stretnutie a prijatie. Je dôležité, aby aj ľudia bez domova, či ľudia v núdzi mali skúsenosť lásky a prijatia, pochopenia a záujmu o nich. Naši farníci pomáhajú tiež zbierať toto materiálne dobro. Čakajú s košíkmi v obchodných domoch a organizujú zbierku pre ľudí v núdzi. Je krásne vidieť, že aj naše „babky“ („inak“ mladý, ako oni hovorievajú), sa touto službou môžu cítiť využité. Je to akoby ich „záhradka“, kde sa môžu realizovať. Záhrady milosrdnej lásky, nakoľko Rimania nemajú možnosť mať záhradky, ako majú mnohí ľudia na dedinách. No aj táto služba má konkrétne a viditeľné ovocie tejto záhradky na periférii Ríma.

Spomínal som, že Rím má mnoho mozaík svätých, no toto je tiež jeden z kamienkov mozaiky svätosti Rímskej periférie a farnosti v ktorej slúžime.



P. MIROSLAV KOLLÁR SVD, NEMECKO

Vyučuje misiológiu na vysokej škole v Sankt Augustíne



P. PATRIK PÁLENÍK SVD, TAIWAN

KNIŽNÉ KLUBY

Som kaplánom vo Farnosti Najsvätejšej Trojice v New Taipei City už tretí rok. Minulý rok sme oslávili 60 rokov vzniku farnosti a prítomnosti Spoločnosti Božieho Slova. Covid-19 sčasti zahatil niektoré vopred plánované oslavy, ale milosti Božej nechýbalo.

V poslednej dobe som trávil viac času doprevádzaním farníkov cez knižné kluby. Sú to stretnutia každý týždeň nad jednou knihou, ktorá má ich má obohatiť, môžu sa pozdieľať a povzbudiť príbehmi a prekonávaním ťažkostí spolu s bratmi a sestrami. Máme tri panie, ktoré prešli Alfa kurzami a pripravujú sa na krst. Knihy ktoré sme čítali

majú aj slovenské aj české verzie: Změna přináší uzdravení (Dr. Henry Cloud, Návrat domů, 2018) a Vyslobodení (Neal Lozano, Redemptoristi SMN, 2015). Okrem toho, vyššie spomenuté tri panie chodia na katechézy a sú zapojené do služby vo farnosti. Veľmi sa z nich tešíme, lebo vidíme, ako im vzťah s Bohom otvára srdce, myseľ a zasahuje pozitívne do ich osobného života i do života ich rodiny.

Zostávam zverený do vašich modlitieb.

P. Patrik, SVD



P. JOZEF ROMAN SVD, RUSKO

NAŠA FARNOST SA OBNOVILA



Pozdravujem z najsevernejšej SVD farnosti na svete - z Archangelska. Aj keď boje medzi Ukrajinou a Ruskom pokračujú už druhý rok, na území, kde žijeme, je pokojne a bezprostredne sa nás to nedotýka. Teda - okrem toho, že pole na cintoríne sa zapíňa hrobmi padlých vojakov. Postupne tu prišlo zdražovanie ako dôsledok inflácie, ale to nie je nejaká novinka, lebo tu žijeme v trvalej inflácii, ktorá bola aj pred bojovými operáciami, preto to nikoho zvlášť neprekvapuje.

Náš kostolík - farský dom sa ani po roku ešte nedočkal „kolaudácie“, no súdnou cestou, pre ktorú sme sa rozhodli pred viac ako rokom, nakoniec priniesla výsledky v odblokovaní ďalšieho postupu - je to svetlo na konci dlhého tunelu, z ktorého vyjdeme, ako dúfame, za dva-tri mesiace, kedy očakávame úspešné zakončenie tohto procesu.

Napriek všetkým týmto administratívnym ťažkostiam môžeme normálne fungovať a nikto nám nerobí problémy. Po internete nás nachádzajú ľudia, ktorí potrebujú pomoc na duchovnej ceste, takže aj tohto roku krstím a katechizujem tých, ktorí si hľadajú cestu k našej Cirkvi. Tak z odstupu možno povedať, že sa farnosť obnovila - keď starší odchádzajú, nahrádzajú ich mladí. Z "tradičnej" katolíckej komunity sa postupne stáva menej tradicionalistické a viac uvedomelé cirkevné spoločenstvo, aj keď to nemá nejaké masové rozmery.

Vyjadrujem vďaka všetkým misijným dobrodincom, vďaka ktorým tu môžeme pracovať. Nech Vás Pán požehnáva.

P. Jozef Roman SVD



P. VÁCLAV MUCHA SVD, NEMECKO

MÔJ ŽIVOT JE KOMUNIKÁCIA

Ako najmladšie dieťa deväťčlennej rodiny som mal možnosť vyskúšať si všetko, čo moji súrodenci dostali predomnou alebo čo si sami zaobstarali: Mohol som si obliecť šaty, ktoré nosili moji súrodenci, hrať na hudobných nástrojoch, ktoré si priniesli domov, a zdokonaľovať talenty, v ktorých už boli moji súrodenci profesionáli. Možno aj preto som dnes hudobníkom a kameramanom. Ako kňaz a misionár môžem tieto talenty skvele využiť vo svojej práci ako novinár, kameraman, fotograf a misionár.



Po 25 rokoch úspešnej práce v pastorácii s deťmi a mládežou je pre mňa veľkou radosťou, že teraz môžem koordinovať komunikáciu v nemeckej provincii misionárov Verbistov. Komunikácia je jedným z najdôležitejších rozmerov našej misijnej práce.

Internet vnímam ako najväčšie misijné pole, na ktorom sa môžem a chcem angažovať. Úspechy sú viditeľné v komunikačných kanáloch, ako sú soci-

álne médiá, YouTube a televízia Bibel-TV a K-TV.

Do mojej koordinačnej oblasti patrí predovšetkým tlač a práca vo verejnosti. To znamená, že som zodpovedný za spravodajstvo, ktoré sa neskôr zverejňuje v tlači, na internete a na sociálnych sieťach. Existuje mnoho tém, ktoré zaujímajú verejnosť, ako napr: Synodálna cesta v Nemecku a postavenie Verbistov misionárov, alebo ochrana prírody a angažovanosť spolubratov SVD v oblasti stvorenia, alebo zmierňovanie chudoby a práca Verbistov misionárov s chudobnými.

Druhou oblasťou, v ktorej veľmi rád pracujem, je produkcia najrôznejších filmových formátov. Mediálna práca má v Nemecku dlhú tradíciu. Už zakladateľ misionárov Verbistov páter Arnold Janssen využíval médiá na propagáciu svojho projektu. Pred 60 rokmi tak vzniklo združenie steyl-mediien a odvtedy vyrábame vzdelávacie médiá, obrazové filmy, animácie a reportáže. Jedinečným spôsobom pritom spájame tradíciu

a inováciu. Keďže veľmi dobre poznáme cirkevné prostredie a jeho potreby, neunikne nám žiadny



mediálny alebo digitálny trend, ktorý by sme nedokázali úspešne a cielene a trvalo realizovať pre našich klientov, pre cirkev a pre našu

reholnú spoločnosť. V blízkej budúcnosti plánujeme spoločný projekt v spolupráci so všetkými koordinátormi komunikácie v Európe pod heslom „Svetlo pre Európu“. Hľadáme spoločný európsky projekt, ktorý by bol určený na dlhodobejšiu spoluprácu a ktorý by užšie prepojil mediálnu prácu európskych provincií Verbistov, vytvoril vzťahy a profesionalizoval prácu v médiách. Tento projekt, ktorý slúži nielen interným cieľom SVD, má za cieľ baviť a zaujať naše publikum. Projekt, ktorý sa dá

zvládnuť prevažne s existujúcimi zdrojmi, ktorý zohľadňuje rôzne možnosti a vybavenie provincií a ktorý je koncipovaný do budúcnosti, zohľadňujúci meniace sa využívanie médií. Veľmi sa teším na realizáciu tohto projektu.

Takže bez komunikácie nie je možný život. V skutočnosti je našou povinnosťou ako misionárov verbistov ohlasovať a komunikovať dobrú zvesť, Evanjelium. Táto práca ma naplňuje pocitom šťastia a spokojnosti.

Páter Václav Mucha, SVD



P. MARTIN CINGEL SVD, KEŇA

VIDIEŤ A ZAŽIŤ AKO ŽIJÚ

Drahí misijní dobrodinci, srdečne vás pozdravujem opäť z Kene. Dovoľte mi, aby som sa s vami opäť podelil aspoň niekoľkými slovami o mojom živote a práci. Ako som už spomenul minulý rok, pôsobím v meste Nairobi vo farnosti s názvom DIWOPA (Divine Word parish = Farnosť Božieho slova) s približne 8000 katolíckymi. Popri pastoračnej činnosti mám na starosti aj zdravotné stredisko, ktoré je pod správou farnosti, kde sa okrem duchovnej starostlivosti starám aj o to, aby všetko prebehlo hladko ohľadom zamestnancov, pacientov, nákupu materiálu a prevádzky. Naším plánom v tomto roku bolo vybavenie tohto centra operačnou sálou, priestory sú už pripravené, a práve v tomto čase zakupujeme aj potrebné vybavenie a prístroje.

Ako som už tiež spomenul, naša farnosť má aj jednu filiálku, na ktorej už pomaličky dokonču-



jeme výstavbu nového kostola a farského domu. Robí sa to najmä zo zbierok veriacich, ktorí napriek finančným problémom toto dielo s veľkou štedrosťou podporujú.

Taktiež vyučujem cirkevné právo na čiastočný úväzok na univerzitnej vysokej škole. Táto univerzita má teologickú fakultu, kde študujú semi-

naristi rôznych reholných spoločenstiev nielen z Kene, ale prakticky z celej Afriky.

Okrem slúženia omši vo farskom kostole počas celého roka chodíme cez týždeň slúžiť sväté omše do malých kresťanských spoločenstiev, čo je na Slovensku vlastne neznáme. Malé kresťanské spoločenstvo je skupina rodín, ktoré žijú blízko seba, cca 10-15 rodín, ktoré sa každú nedeľu spoločne stretávajú na modlitbách, čítajú Sväté písmo, diskutujú o rôznych životných situáciách a spoločne zdieľajú svoj život. Vo farnosti máme 82 takýchto spoločenstiev, kde dvakrát do týždňa večer okolo 19.00 h slúžime svätú omšu. Robí sa to v domoch kde bývajú, takže sa občas natlačíme na veľmi malom priestore. Vždy po svätej omši sa podáva nejaké jedlo, trochu sa porozprávame a tým to končí. Je to veľmi pekná pastoračná práca, keďže sa stretávame na miestach kde žijú. V priamom prenose tak môžem osobne vidieť a zažiť ako žijú, porozprávať sa s nimi a vypočuť si ich radosti

a starosti. Takéto stretnutia nás veľmi zblížujú.

Keďže Keňa zápasí s mnohými problémami, vo voľnom čase sa venujem aj sociálnej práci, najmä v slumoch, kde im občas pomáham nakúpiť jedlo, zaobstarat' deťom knihy a školské potreby a niektorým aj zaplatiť školu. Túto dobročinnú činnosť môžem robiť aj vďaka podpore mnohých dobrodincov, ktorým osud týchto ľudí nie je ľahostajný.

Tento rok, ak Pán Boh dopraje, sa chystám na dovolenku na Slovensko. Pevne verím, že sa s niektorými z vás aj osobne stretnem. Chcem vám popriať pevné zdravie, veľa Božích milostí a požehnaní. Zároveň sa vám poďakovať za vaše modlitby a akúkoľvek pomoc a podporu v našej misijnej práci. Boh Vás žehnaj (Munguawabariki).

S úctou,
Martin Cingel, SVD



P. JOZEF BIŠTŮŤ SVD, NEMECKO

NA NUDU SA SŤAŽOVAŤ NEMUSÍM

Už viac ako 20 rokov pracujem vo vedeckom Inštitúte Monumenta Serica, v nemeckom meste Sankt Augustin. Tento inštitút založili Verbisti v roku 1935 v Pekingu – na katolíckej univerzite Fu-Jen, ktorú tiež od r. 1933 viedli. Inštitút bol založený ako miesto vedeckého a kultúrneho dialógu medzi „západnými“ a čínskymi vedcami. Hlavná oblasť tohto dialógu mala byť (a tiež dodnes zostala) kultúra „starej“ Číny – od prvotných písomných zmienok až po rok 1911, kedy po niekoľkých tisícročiach zaniklo čínske cisárstvo a vznikla Čínska republika. Po komunis-

tickom prevrate (1949) museli všetci misionári opustiť Čínu. A tak sa aj náš inštitút musel „prestáhnovať“ najprv do Japonska, potom do USA a napokon, v r. 1972 do Nemecka, kde sídli a pracuje dodnes. Ja som členom inštitútu a pracujem pre redakciu, ktorá vydáva medzinárodne uznávaný vedecký časopis: Monumenta Serica – Journal of Oriental Studies a tiež dve vedecké knižné série. Na starosti mám technické zabezpečenie inštitútu (počítačovú sieť, webovú stránku, formátovanie a prípravu do tlače), ako aj zopár iných malých funkcií, týkajúcich sa chodu inšti-

tútu. Samozrejme, že neodmysliteľnou súčasťou môjho života je komunita spolubratov v našom misijnom dome, v ktorej žijem už od roku 1995. To zahŕňa okrem iného účasť na modlitbách a liturgii, pravidelné liturgické služby v dome, ako aj iné „prozaické“ činnosti, ako sú práca v záhrade, či umývanie riadu v kuchyni. Cez víkendy podľa možnosti vypomáham v okolitých farnostiach so sv. omšami. Čas od času sa pritrafí aj nejaký ten pohreb, alebo sobáš ... Takže na nudu sa sťažovať nemusím! Často si uvedomujem, že všetko toto by

nebolo možné uskutočňovať v takej miere, keby nebolo bohatej podpory našich podporovateľov, darcov, sympatizantov a iných dobrých ľudí, ku ktorým patríte určite aj vy – ktorí čítate tieto riadky! Patrí vám všetkým srdečná vďaka za všetko, čo pre nás robíte. Či už na duchovnom, alebo na materiálnom poli. Nech vám to dobrotivý Pán bohato odplatí. Spolu s nami ste aj VY súčasťou našej – vlastne JEHO misie! VĎAKA!



BRAT JÁN MOJŠ SVD, RÍM

KAŽDÝ ROK SA TEŠÍM NA SLOVENSKO

Posielam krásny pozdrav z Ríma na celé Slovensko. V Ríme som od roku 2004, takže 1. júna uplynulo presne 9 rokov, odkedy som prijal miesto na vrátnici nášho Generálneho domu misionárov Spoločnosti Božieho Slova. Predtým som bol necelé 3 roky v Nemi (cca 30 km od Ríma), kde som začínal svoju misijnú prácu.

Začiatky tu na vrátnici neboli ľahké, ako asi každé začiatky. O to viac, keď človek ešte nebol taký zbehlý v Taliančine. Hneď po príchode ma tu čakal zoznam asi 25-tich bodov, čo všetko mám na starosti. A aby to nebolo až také jednoduché, každý bod mal 3-4 písmená (po A, B, C a niekedy aj po D). Len vysvetľovanie zabralo asi dve hodiny. Uff, ale čo už, kto sa dal na vojnu, musí bojovať.

Po pár rokoch som zistil, že tých 25 bodov aj s písmenkami, bol len slabý odvar toho, čo človeka tu na vrátnici čaká. Aby som si tak trochu vyčistil hlavu, začal som vo svojom voľnom čase trochu pracovať v našom parku.

Tá práca ma naplňovala čoraz viac. A dnes môžem povedať, že práca na vrátnici a aj v parku sa skĺbili spolu do môjho jediného pracovného programu. Takže úprimne môžem povedať, že som rád, prijal toto miesto a cítim sa tu výborne. Aj napriek tomu sa každý rok teším na Slovensko, moju rodnú krajinu, ktorú si nosím vo svojom srdci, a nikto to len tak ľahko nezmení...

Srdečne pozdravujem všetkých priateľov a dobrodincov SVD a posiadam pozdrav z Ríma



P. PETER KUBÍK SVD, RAKÚSKO

EURÓPSKE STRETNUTIE NOVÝCH MISIONÁROV V CHLUDOWE

Spoločnosť Božieho Slova (SVD) organizovala špeciálny workshop pre NOVÝCH MISIONÁROV v Európe, ktorý sa konal v dňoch 8.-11. mája 2023 v CHLUDOWE, v Poľsku.

V CHLUDOWE sa stretli 20 mladí muži. Pracujú v Európe už viac rokov a získali potrebné zručnosti – hovoria niektorým z európskych jazykov, pracujú s veriacimi vo farnostiach, vykonávajú špeciálne apoštoláty – Biblický apoštolát, práca s laickými spolupracovníkmi a misijnou rodinou, spolupráca s odborníkmi v oblasti komunikácie, práca s imigrantami, práca s rómami a iné.

Noví misionári pochádzajú z týchto kontinentov – z Afriky: Kongo, Angola, Ghana, Togo, Madagaskar, z Ázie: Filipíny, India, Indonézia, Vietnam, z Latinskej Ameriky: Argentína, Brazília, Mexiko, Čile. Je skutočne dôležité si uvedomiť, že všade odkiaľ prišli je iná mentalita, iné zvyky, iné jedlo a nápoje, iné oblečenie, ako v Európe.

Ako prvé, s čím začnú v Európe je to, že sa učia nový jazyk v krajine, kde dostali misijné určenie – Nemecko, Rakúsko, Švajčiarsko, Maďarsko, Slovensko, Česko, Poľsko, Taliansko, Španielsko, Portugalsko, Holandsko, Írsko, Rusko – čiže postupne získavajú informácie a začínajú kontakt s novou životnou realitou. Všetko je najskôr nové a postupne čoraz viac komplikované. Skutočne potrebujú dlhší čas, aby sa správne orientovali v konkrétnej európskej krajine. Iste, v dnešnej globálnej dobe by sa zazdalo, že všetky potrebné informácie

si nájdu na sociálnych sieťach a internetových serveroch. Realita je úplne iná a je nevyhnutné, aby dostali kvalitné informácie zamerané na kultúru, jazyk, históriu, politiku, atď. Stojí za povšimnutie, aké kurzy musia absolvovať:

- 1\ najskôr sa učia jazyk v krajine, kde budú pracovať;
- 2\ potom je to kurz na univerzite, aby sa oboznámili s kultúrou v konkrétnej krajine a všeobecne s európskou civilizáciou;
- 3\ sú členmi reholnej komunity, snažia sa hovoriť novým jazykom a reálne si overujú informácie, ktoré už získali;
- 4\ postupne sa zapájajú do pastoračnej práce a stávajú rozhodujúcim činiteľom v misijnej práci v európskom priestore;

Aj dnes EURÓPA vysiela misionárov – napríklad, v júni 2023, bola kňazská vysviacka P. Lukáša Hanúska, SVD, misijné určenie je AFRIKA\ ČAD – ale zároveň prijíma nových misionárov z krajín, ktoré kedysi boli misijné a kde pracovali misionári vyslaní z Európy.

MISIJNÁ ČINNOSŤ je základným kameňom na stavbe Cirkvi, ktorá s radosťou napĺňa Ježišov misijný príkaz – aby apoštoli išli do celého sveta, hlásali Slovo života, krstili a naučili nových kresťanov všetko, čo Ježiš učil svojich apoštolov. Je tu podmienka, aby táto činnosť bola postavená na osobnom svedectve misionára, a potom aby veriaci prijali vieru – osobne a v rodinách – a aby mohol

prebehnúť proces, v ktorom sa viera upevňuje a sú nové kňazské, reholné a misionárske povolania.

Slovami dnešnej doby – SVD – ponúkla projekt rozvoja ľudských zdrojov v dlhodobom časovom horizonte. A ako pri každom veľkom projekte sa museli naplniť niektoré dôležité skutočnosti.

CIEL je úžasný – misionári pomáhajú ľuďom, aby spoznali Ježiša. PODMIENKOU je to, aby sa každý misionár a misionárka na takéto povolanie pripravovali po duchovnej, intelektuálnej a telesnej stránke. Je vhodné poznamenať, že VÝSLEDKY (ktoré sa očakávajú pri každom ľudskom úsilí) prekvapujú a pre mnohých sa stávajú svedectvom o živej viere v Ježiša Krista, jediného Spasiteľa a Vykupiteľa ľudského pokolenia.

Misionári priniesli a prinášajú ZMENU a isteže, musíme priznať, že niečo ostáva tajomstvom (v srdci človeka sa rodí rozhodnutie pre Krista)

a niečo konkrétne a viditeľné ľudskými očami (vidíme kríže a zároveň pomoc ľuďom v núdzi) si nájde miesto v každodennom živote.

Misionári teda obetavo pracujú na rozvoji DUCHOVNÉHO ROZMERU človeka, ale zároveň s plným nasadením pracujú na rozvoji TELESNÉHO ROZMERU človeka.

Európa pokračuje v PROJEKTE a sú to noví misionári, ktorí prichádzajú z iných kontinentov, ktorí svojím osobným svedectvom a milosrdnou láskou sprítomňujú Ježišov MISIJNÝ PRÍKAZ.

MISIE boli a sú znakom životaschopnosti Cirkvi. Tu je odpoveď, prečo misionári idú a hlásajú Božie slovo, ktoré jediné je SLOVOM ŽIVOTA. Modlime sa za misionárov, modlime sa ich rodiny a vytvárajme spoločne živú Cirkev.

S pozdravom P. Peter Kubík SVD





Kolko si už na Taiwane?

Toto leto (2023) to bude už desať rokov.

Aké boli tvoje pocity z Taiwanu, keď si prišiel?

Bol som srdečne privítaný mojím formátorom a ešte jedným kňazom, ktorý tam došiel rok predomnou. Vtedy som bol ešte vo formácii, bol som bhoslovcom. Pamätám si na ten pocit sparna ktorý ma ovalil, keď sme vychádzali z klimatizovanej priletovvej haly. Veľká vlhkosť robí 15°C pocitovo neskutočne zimnou a 30°C zas neskutočne sparno.

Bol si pripravený na Taiwan?

Na Taiwan som išiel trochu pripravený, lebo som sa začal učiť čínštinu ešte nejaký čas pred príchodom. Ale na klímu sa ťažko dá pripraviť. A ľudia majú inú mentalitu, zvyky a spôsob správania.

Čo ťa tak prekvapilo?

Ľudia sú dosť hanbliví, hlavne keď stretnú cudzinca. Podávanie rúk tiež nie je tak prirodzené, ako v Európe. Ťažko sa tam rozpráva na nejaké hlbšie témy. Chce to predovšetkým viac času a bližšie vzťahy.

Zmenil tvoj pohľad na ľudí a krajinu?

Počas týchto rokov som mohol Taiwancom poznať akosi viac „zvnútra“. Človek je ako ľadovec, spočiatku vidíte iba povrchných 10%. Skrze dobré poznanie jazyka a dlhodobé vzťahy som sa učil postupne dostávať sa „podpovrch“. Začnete chápať, prečo ľudia konajú ako konajú. Viac pochopíte históriu krajiny, čo tvorilo mentalitu celých generácií, čím si ľudia prešli, či už ako jednotlivci alebo ako

spoločnosť. Dotknete sa mnohých rán a zranení. Spoznáte rodinné vzťahy a rôzne tlaky, ktoré pôsobia na ľudí – tlak byť „in“ (oblúbený, úspešný, bohatý), tlaky v práci, tlaky zo strany rodičov, atď. Takže verím, že teraz viem ľudí viac pochopiť. Stali sa mi bližšími.

Ako si prežíval každodenné dni?

„Nie je dobre byť človeku samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude podobná.“ (Gn 2:18) Nikdy som nebol sám. Už od začiatku svojho pobytu a pôsobenia na Taiwane som bol obklopený komunitou spolubratov a dobrých formátorov. Vzajomne sme sa držali, povzbudzovali, učili, bavili. Takže som prežíval radosť zo skúmania nových vecí, radosť zo spoločenstva a z každodenného vzťahu s Bohom.

Boli aj nejaké ťažké obdobia?

Boli, ale nepamätám si presne kedy a v čom to bolo. Bola to asi zmiešanina kultúrneho a duchovného. Napriek tomu že katolíci na Taiwane tvoria sotva 1%, evanjelizácia nie je prioritou a často ani nevidieť, žeby katolíci mali živý a radosný vzťah s Bohom.

Pamätám si, že počas jedného ťažšieho obdobia som si dal vytlačiť na papier biblický text z prvého listu Korintčanom 13. kapitola. „Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cvendžiaci kov a zuniaci cimbal... Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa...“. Našiel som akúsi útechu a povzbudenie v tomto Božom slove. Nalepil som si ten papier zvnútra dverí mojej izby ako pripomienku.

Mohol by si spomenúť niečo, čo ťa veľmi obohatilo?

V lete 2017 som bol na kurze CPE (Clinical Pastoral Education – Klinická pastoračná výchova). Je to veľmi intenzívny desaťtýždenný kurz v nemocnici. Pozostáva s prednášok, psychotestov, sebazoznávania, zdieľaní v skupinkách a navštevovaní pacientov nemocnice. Bol to asi najzanepřázdnenejší čas, aký som kedy prežil. Museli sme písať referáty z navštevovania pacientov, prečítať niekoľko kníh,

písať si denník a mať rozhovory s vedúcimi. Počas tejto skúsenosti som sa viac spoznal, prečítal jednu skvelú knihu, zhováral som sa s daoistickým kňazom, budhistickým mníchom, ale i s inými ľuďmi, ktorí si kvôli práci zničili zdravie a nachádzajú sa na lôžku nemocnice. Naučil som sa ako lepšie načúvať druhým, ako prejavíť empatiu a ako mať hlbšie rozhovory, ako im pomôcť vyjadriť emócie, atď.



Kolko si študoval jazyk?

Na Taiwane som študoval celé prvé dva roky na jazykovej škole katolíckej Fu-Jen univerzity v New Taipei City. Mali sme hodiny prevažne v malých skupinkách asi 7 ľudí, čo napomáhalo komunikácii. Tie dva roky boli najdôležitejšie. Pri kontakte s ľuďmi sa pokračuje vo vzdelávaní, dostáva sa bližšie k žargónu a k rôznym porekadlám, či prísloviám. Keď ľudia počujú že hovoríte ich štýlom, prízvukom a používate ich žargón, veľmi to zblízuje.

Ako si prežil tých desať rokov?

Prvé dva roky som strávil intenzívnym štúdiom jazyka, nasledoval pastoračný ročník vo Farnosti Najsvätejšej Trojice v dištrikte Xindian. Následne dva roky štúdia teológie. Po promóciách som 8. 9. 2018 zložil doživotné sľuby a 15. 9. som bol vysvätený na diakona. Svoju diakonskú prax som mal vo Farnosti Najsvätejšieho Srdca v dištrikte

Shulin. 22. 6. 2019 som bol v Nitre vysvätený za kňaza. Po návrate na Taiwan som bol asi pol roka v tej istej farnosti ako počas diakonátu. Následne som zastupoval 4 mesiace v jednej farnosti neďaleko známej Taipei 101 (medzi 2004 a 2009 to bola najvyššia budova sveta, má 101 poschodí). Posledné tri roky som zakotvil ako kaplán opäť vo farnosti Najsvätejšej Trojice.

Chcel by si ešte niečo povedať?

Hoci verbistov na Slovensku poznáme ako misionárov v cudzej krajine, nie je to tak. Sú aj na Slovensku a pracujú pre nás. Aj v našej rodnej vlasti je veľa ľudí, ktorí nepoznajú či nezažili Božiu lásku a neodovzdali svoj život Ježišovi (aj napriek tomu, že niektorí z nich chodia do kostola). Misia nie je o mieste, pretože je všade. Pápež František nás všetkých volá „misijnými učeníkmi“, čiže tými ktorí nasledujú (nie len veria v) Ježiša a sú poslaní Bohom ohlásiť druhým evanjelium. Preto odporúčam všetkým, aby sa naučili evanjelizovať hlavne s tými organizáciami, ktorým to ide, kde vidieť ovocie premenných ľudských životov. Prajem vám všetkým, aby ľudia skrze nás stretli Boha.



P. MICHAL MARHEFKA SVD, RUSKO

VŠETKO ZLÉ, JE NA NIEČO DOBRÉ

Milí misijní priatelia, za posledný rok sa situácia okolo nás dosť silno zmenila, vzhľadom na medzinárodné vzťahy, ktoré nemalo ovplyvniť náš každodenný život. Navonok u nás funguje všetko po starom, obchody sú plné tovarov, služby fungujú na sto percent, sviatky sú sprevádzané nádhernými umeleckými vystúpe-



niami, ale život katolíkov je sťažený. Ale nie je na vine štát, (hoci ten začal využívať všetky zákonné postupy na dosiahnutie materiálnej výhody vo vzťahu ku Katolíckej cirkvi, čo dovtedy tak aktívne nerobil), ale skutočné medzinárodné vzťahy, ktoré sú nateraz v háji (a žiaľ, katolícka komunita v Rusku bola a je vždy chápaná ako predstavitelia práve týchto „západných partnerov“, aj s nemalou podporou samých veriacich aktívne kritizujúci predstaviteľov moci, či už vnútri, alebo za hranicami Ruska, bez toho, aby si uvedomovali plošné následky).

Keďže Katolícka cirkev v Rusku celé tri desaťročia od svojho vzniku bola odkázaná na pomoc najmä z Nemecka, zo dňa na deň sme zostali pri prázdnej mise. Ale je to naša vina, veď za tri desaťročia sme sa mali naučiť pracovať s tým, čo nám vrátili, alebo čo sme získali, a nie spoliehať sa, ako príživníci, na cudziu pomoc. Škoda, že naša skúsenosť nám neraz ukazuje neočakávanú výmenu zodpovednosti a nárokov, keď zo strany mesta sa dočkáme viac pochopenia a pomoci, ako od niektorých cirkevných predstavených.

No všetko zlé, je na niečo dobré, a tak naša terajšia bieda nás učí hľadať riešenia tu a teraz. Preto sme vo farnosti umožnili šikovným majstrom otvoriť si stolársku dielňu, ktorá paralelne s výrobkami pre kostol (Reliéfy Krížovej cesty, oltár) pravidelne vyrába hudobné nástroje a zároveň sa podieľa na finančnej samostatnosti farnosti.

Ale kostol je živé miesto, nehľadiac na to, že práve ten náš je na mieste bývalého cintorína, pre-



to má byť neustále na dosah, otvorený pre každého, koho sem ťahá či obyčajná zvedavosť, alebo viera, alebo kultúra. Práve tá posledná je tiež našou spolupracovníčkou, s ktorou organizujeme koncerty klasickej, ale aj experimentálnej hudby, priťahujúcej nejedného človeka, ktorý ináč sám do kostola nepríde. A väčšina z nich odchádzajú nadšení, či už miestom, alebo občas aj našou komunitou.

Koncom augusta bude dokončené centrum pre invalidov bezdomovcov, kde by malo nájsť útočisko desať ľudí.

Trochu sebestačnosti nám pomáha posilniť aj malý hospodársky dvor, s dvadsiatimi piatimi sliepkami, dvomi kohútmi, siedmimi králikmi, dvomi prepelicami a tromi kozami.

Všetci veríme, pracujeme a modlíme sa, aby svet dostal rozum, vážil si pokoj, šiel k nemu, a zachoval si vieru a morálku. O modlitbe v tejto intencii prosím aj všetkých vás.

P. Michal Marhefka SVD, Petrohrad Rusko



P. LUKÁŠ MIZERÁK SVD, KUBA

NOVÁ VÝZVA



S vďačnosťou v srdci vám ďakujem za každú modlitbu a milodar, ktorý nám v týchto tak náročných časoch ktoré prežívame teraz na Kube, veľmi pomáha a cez ktoré nielen ja, ale aj mnoho ľudí mohlo pocítiť, ako sa Boh stará a ako vypočúva modlitbu.

V krajine, kde vláda má len v názve „sociálna“, ale nič z toho nie je sociálne, skôr naopak, je bež-

ný život obyčajných ľudí, kde si zarobia v jednej mene - kubánske peso a v inej si môžu niečo kúpiť - americký dolár, je čoraz viac zložitejšie si zadovážiť aspoň tie základné veci.

Inflácia stúpa každý deň a ľudia aj keď majú nádhernú prírodu, patria k najchudobnejším na svete kvôli egoistickej vláde, ktorá sa už ani nie je schopná postarať sa ani o pravidelné zaobstaranie



chleba či ryže pre ľudí.

To všetko má za následok obrovskú krízu a strácanie akejkoľvek nádeje na zlepšenie situácie, lebo akékoľvek povstanie je tvrdo potlačené a ľudia ak majú nejakú rodinu v zahraničí, radšej s ich pomocou migrujú preč z ostrova slobody. Ja som nikdy nerozumel tomuto najväčšiemu klamstvu... lebo Kuba a sloboda, to je úplný kontrast za

posledných 64 rokoch.

No v tomto všetkom ďakujeme Bohu za každého z vás, za vašu podporu a modlitby.

Vďaka vašej podpore máme potrebné veci na varenie obedov pre tých najchudobnejších dvakrát do týždňa, na rozdávanie základných vecí, alebo pri stavaní kostola, v ktorom môžu už pod strechou načerpať nové duchovné sily, tak veľmi potrebné na každodenný boj a hľadanie vecí na prežitie svojej rodiny.

Ďakujeme zo srdca každému jednému z vás, aj keď nemôžete vidieť obrovskú radosť a vďačnosť za všetko čo pre nás robíte. Aj vďaka vašej podpore sme dokončili prvý kostol v našom okrese napriek veľkému nedostatku materiálu.

Taktiež prijímame novú výzvu, ktorou nás Boh prekvapil, s povolením na stavbu nového kostola.

Vďaka že myslíte na misie a ľudí, ktorí bez svojej viny, majú iné problémy.

*Žehnám Vám v mene Otca i Syna i Ducha Svätého
P. Lukáš Mizerák, SVD*



P. MICHAL VRTÁK SVD, KUBA

BOH PÔSOBÍ V KAŽDOM ČASE

Pozdravujem každého čitateľa a dobrodinca, ktorý spôsobom akým môže, napomáha misiám a aj konkrétnym misionárom vytrvať vo zverených úlohách kdekoľvek na svete.

Keď som pred necelými šiestimi rokmi po prvýkrát vystúpil z lietadla na mojej novej misii, nebolo toho veľa čo by som už aspoň teoreticky nevedel, nakoľko ma informáciami o Kube nakrmili moji dvaja slovenskí spolubratia Radko a Lukáš, ktorí

na ostrove pôsobili už niekoľko rokov. Navyiac som sa nemusel obávať ani ťažkých začiatkov, pretože ich jazyk som už ovládal vďaka mojej misijnej skúsenosti, keď som bol ešte ako študent v rokoch 2012 – 2014 v Mexiku, aby som lepšie spoznal tamojšiu kultúru a naučil sa španielčinu.

Avšak čím dlhšie tam človek pobudne tým viac vecí, ktoré nevie pochopiť alebo ktorým nerozumie ako môžu existovať v civilizovanom svete, tam

stretáva. A tak sa stalo, že posledný rok v ktorom sa dalo ako tak bez problémov pastoračne fungovať na Kube bol rok 2018 a ja som vďačný za to, že som to zažil. V roku 2019 sa na chudobnej Kube prejavili prvé veľké následky ich desiatky rokov trvajúcej stagnácie a štátom riadenej ekonomiky. Na pumpách sa nepredávalo palivo, autobusy prestali jazdiť a ľudia položartom vraveli, že sa vracia „periodo especial“, enem hladomor, zo začiatku 90-tych rokov. Prvé dve ekonomické krízy prišli len v malých niekoľkotýždňových vlnách a okrem nedostatku všetkého so sebou priniesli aj zvýšenú túžbu mladých Kubáncov utiecť niekam inam, najmä k ich „nepriateľovi“ číslo jeden, do USA. Pastoračia veriacich sa čoraz viac odohrávala v sociálnych projektoch a vývarovniach pre chudobných. K tomu sa pridali na začiatku roka správy o menovej reforme, ktorá však pre istú pandémiu musela rok počkať. Covid 19 doslova vypol príjmy z turizmu a už aj tak skúšanú a vyhľadanú spoločnosť uzamkol na rok doma. V tom čase som pôsobil v hlavnom meste ako správca farnosti a nebolo možné ani len otvoriť kostol na súkromnú poklonu, ani vysluhovať sviatosti u ľudí doma, nakoľko sa všetci báli ochorieť. Zohnať totiž hoc aj paracetamol alebo ibuprofen je v tamojších lekárňach

nemožné a na uliciach sa predávala škatulka aj za mesačný kubánsky plat. V roku 2022 na ľudí ťažko dopadla odkladaná menová reforma, ktorá zdražila niektoré produkty aj viac ako stonásobne. Dnes keď píšem tieto riadky sa benzín na čiernom trhu predáva za 5 USD za liter. Na bežnej pumpe je takmer nemožné natankovať. Cena kila sušeného mlieka, ak ho niekto dokáže zohnať, vyjde aj na 20 USD a 10 vajec stojí trochu viac ako 6 USD. Priemerný plat dnes v prepočte na doláre nedosahuje ani 40 USD za mesiac, napriek tomu je 40 USD cena, ktorú

vás bude účtovať taxík z letiska v Havane prakticky kamkoľvek v okruhu pol hodiny jazdy od letiska. Na tomto slnkom zaliatom turistickom „raji“ žijeme roky temna. A to doslova, pretože v závislosti od miesta, kde človek na Kube mimo hlavného mesta býva, ho čakajú denné výpadky elektriny v rozpätí od 6 – 18 hodín denne. Postupne sa rozpadá všetka infraštruktúra v krajine, narastajú problémy s distribúciou úžitkovej vody a v niektorých oblastiach už chýba aj pitná voda. Darmo bývate na ostrove s nevidane úrodnou pôdou ak to, čo ste zasiali nemáte s čím poliať. Posledné dva roky sa častokrát len bezmocne prizeráme, ako sa všetko rúca. A to je aj misia, o ktorej vám chcem teraz napísať.

Začína svedectvom, že Boh pôsobí v každom čase. Kubánci sa nás misionárov z cudziny neraz pýtajú, ako to, že sme na Kube? A prečo tam zostávame, keď život tam sa stáva neznesiteľným? Vravia, že oni tam musia byť a nechcú, a nerozumejú prečo my, ktorí

tam byť nemusíme, tam zostávame; a je to pre nich vyrušenie, v ktorom sa zamýšľajú nad našimi motiváciami a nad tým, že sme pre Nieoho ochotní podstupovať rovnaké útrapy, len aby sme im priniesli Dobrú zvesť o Kristovi, o Kristovej láske voči nám.

Keď chýbajú pohonné hmoty pre letmo fungujúce vozidlo a hromadná

doprava je zriedkavejšia ako štvorlísok na futbalovom ihrisku, začína sa uskutočňovať misia bytím. Tým, že sme tam kde sme a hoci nerobíme nič svetoborné a niekedy možno ani nič užitočné, nútime sa napriek teplu a vlhkosti byť na očiach. Pracovať na niečom v našom okolí a tak premáhať myšlienky na beznádej.

Ja momentálne pôsobím druhý rok v Diecéznom biblickom centre sv. Jozefa Freinademeta v meste Holguín. Naša diecéza je po Havane druhá najväčšia, čo do počtu obyvateľov, a v súčasnosti je



v nej viacero farností bez prítomnosti kňaza. (Toto centrum vzišlo zo spoločnej myšlienky verbistov pri 25. výročí prítomnosti SVD na Kube, ako nová dimenzia našej misie, nakoľko do otvorenia centra bola naša jediná služba pastoračia na farách v troch kubánskych diecézach; a tiež zo snahy miestneho biskupa podporiť biblický apoštolát medzi laikmi, ktorí musia neraz suplovať mnohé služby v Cirkvi pre nedostatok kňazov.

Tento rok si verbisti na Kube pripomínajú 35 rokov od príchodu prvých spolubratov na „Ostrov slobody“. Veľmi dlho trvala samotná príprava projektu pre toto centrum a konkrétna dohoda o jeho vzniku bola podpísaná až v roku 2019 a až v roku 2022 dostalo toto centrum štruktúry riadenia). Samotné centrum nemá nateraz vlastné priestory, resp. sa o miesto delíme s farnosťou sv. Joachima a sv. Anny, ktorú spravuje iný spolubrat a v ktorej ja v rámci možností vypomáham ako kaplán. Pastoračia na Kube je zameraná na novú evanjelizáciu, ktorej predchádza úsilie nasýtiť hladujúcich. A to v súčasnej situácii veľkého nedostatku potravín nie je ľahká úloha ani ak máte peniaze.

Ďalším veľkým rozdielom oproti tomu ako poznáme pastoračiu na Slovensku je vysoká miera migrácie. Tá spôsobuje, že veriaci ktorí sa pripravovali do nejakej služby pre nejaký apoštolát, odídu z farnosti a neraz aj z krajiny, a vy musíte nanovo hľadať katechéty, sakristanov, pomocníkov pre rôzne charitatívne projekty... a to isté na vás čaká aj v katechéze. Tam sa niekedy nikam neposuniete aj pol roka, lebo stále prichádzajú a odchádzajú nejakí ľudia a musíte začať zase odznova. Treba sa obrniť veľmi veľkou trpezlivosťou a najmä pamätať na to, že o Bohu najlepšie svedčíme vlastným životom a tým, že zachováme pokoj hoc sa na okolí všetko rúca. Aj keď tu sa máme my misionári od Kubáncov ešte čo učiť, pretože mnohí prežívajú v podmienkach o akých som si myslel, že sú so životom nezlučiteľné a napriek tomu ak majú čo i len najmenšiu príležitosť, dokážu všetky starosti hodiť za hlavu a aspoň na pár hodín sa radovať a tešiť z maličkostí. Niekedy len z toho, že je elektrina alebo majú vodu...

Neraz cítim, že sa dostávam na hranicu svojich možností, keď na Kube jedním s úradmi. Všetky ich manuály akoby boli napísané podľa predlohy knihy od Josepha Hellera, Hlava 22. Nariadenia sú nelogické, nepraktické a najčastejšie nič neriešia, ale ako cudzinci ich musíme dodržiavať, lebo trest za ne by bolo vyhodenie, resp. neobnovenie povolenia na pobyt. Irónia je, že Kubánci tie isté pravidlá často ignorujú, no o treste aký hrozí nám môžu len snívať... Napriek všetkým problémom a nedostatkom ktoré Kuba má, je to úžasná misia, kde človek občas zažije tú milosť vidieť zrod nového malého spoločenstva alebo obrodu toho, ktoré ešte nedávno vymieralo.

Ako misionári chceme vydržať a zostať verní Tomu, ktorý nás povolal do služby na tomto mieste, a bez podpory, najmä tej modlitbovej, by sme už dávno vyhoreli. Preto vždy a všade prosíme o modlitby a nie ako nejakú formu naučenej frázy, ale ako vyskúšaný nástroj na plnenie misijných úloh. Modlite sa prosím za misie, modlite sa za nás.

Misia na Kube nám pripomína, že žijeme dnes. Je fajn pamätať na to čo bolo včera a asi aj dobré plánovať čo urobíme zajtra, ale nič z toho nebude mať zmysel ak neprežijeme dnes. A to je kubánska realita. Žije sa zo dňa na deň. Mnohé rodiny nevedia čo a či budú jesť keď ráno vstávajú, a tak je pre ne lepšie nemyslieť na to čo bolo a netrápiť sa dopredu pre to čo bude, lebo nikde nie je napísané, že tento deň prežijú. Raz sme počas prípravy mladých na SDM v Paname, keď ešte zďaleka nedosahovala bieda dnešné rozmery, zorganizovali celodenné sústreďenie pre účastníkov z diecézy a pripravili sme aj obed. Podávali sme ryžu a kuracie stehno pre každého. Jedno sedemnásťročné dievča zjedlo ryžu a kuracie stehno si zabalila do servítky. Keď som sa jej spýtal, že prečo to nezjedla, povedala, že to chce vziať domov a na večeru sa o to podeliť s bratom, mamou a starkou. Odvtedy si pripomínam, že nikdy nemám tak málo, aby som sa s tým čo mám nemohol podeliť.

*V láske Trojjediného Boha Vám žehnám v mene
Otca i Syna i Ducha Svätého
P. Michal Vrták, SVD*



P. GORAZD KOHÚT SVD, ALBÁNSKO

DETI SÚ AKO OKNO NA DOME

Milí priatelia misií, pomaly sa pre mňa dovršuje štvrtý rok misie v meste Vlorë v južnom Albánsku. Rok bohatý na rôznorodé Božie dary. Chcem sa s vami podeliť o radosti prežité za uplynulé mesiace. Jednou z nich je duchovné sprevádzanie mladých, ktoré je vždy dobrodružstvom. V našej farnosti sa pripravujeme sa Svetový deň mládeže a stretnutie s pápežom Františkom, na ktorom sa nebudeme môcť zúčastniť osobne. No verím, že si naši mladí z tohto stretnutia odnesú konkrétne impulzy, podnety, výzvy... do ich života a misie, ku ktorej ich Pán pozýva tam, kde práve sú.

Na tejto ceste prípravy nás sprevádza pohotovosť Panny Márie ku konkrétnej službe: „Mária sa vydala na cestu a ponáhľala sa...“ (Lk 1,39) Jednou z foriem tohto ponáhľania sa a túžby priložiť ruku k dielu pre spoločné dobro je aktívna účasť našich mladých v asociácii „Pellegrinidelcreato“ (jej zrodu vďačíme jednému z vatikánskych dikastérií), ktorej hybnou silou a inšpirujúcim duchom sú dokumenty pápeža Františka „Laudato si“ a „Fratellitutti“. Vnímam, ako sú naši mladí vďaka tejto iniciatíve viac vtiahnutí do reality, ktorá nás obklopuje a ktorá volá po našej odpovedi.

Ďalšia radosť súvisiaca s pastoračiou mladých je cesta niektorých z nich ku sviatosti krstu a ďalším

sviatostiam. Na pozadí je ich osobné rozhodnutie a túžba, ktoré dozrievajú viac rokov. Vždy pre mňa bolo a zostáva obohatením možnosť vidieť ich cestu ku Kristovi, ich túžbu poznať ho viac, nasledovať ho a odpovedať na Jeho lásku ich láskou a to rôznymi



formami konkrétnej pomoci (v škole, v práci, vo vlastnej či farskej rodine). Táto cesta ich však stojí i obety a prežívanie ťažkostí. Pred nejakým časom sa mi zdôverilo dievča (Vanessa, pôvodom z Kosova, žijúca v Nemecku), ktorá len nedávno prijala iniciálne sviatosti, no v celej jej rodine prijala kresťanskú vieru len ona. Cíti nad tým

istú formu smútku... Chcela by sa so svojimi najbližšími podeliť o tento poklad, o vzácnu perlu nájdenú ukrytú v poli. Momentálne to pre ňu nie je možné. Viem však o jej neúnavnej modlitbe s úmyslom, aby raz aj oni našli tento poklad a dali mu prvenstvo v ich živote.

Duchovnú radosť v našej farskej rodine umocňuje tiež prvé sväté prijímanie piatich detí, ktoré teraz začínajú so službou miništrovania. Veľmi nás teší ich túžba byť blízko pri oltári, z ktorého už aj oni prijímajú Telo Pána Ježiša. Všetko sú to deti zo zmiešaných manželstiev – tzn. matky sú kresťanského vierovyznania, kým otcovia moslimského. Tieto deti sú ako okno na dome, kadiaľ dovnútra vchádza

Kristovo svetlo a teplo Jeho lásky.

Kde sú nové generácie, deti, mladí, zdravé rodiny... tam je budúcnosť – môžeme povedať s pápežom Františkom. Preto odovzdávam do vašich modlitieb Albánsky ľud a zvlášť deti, mladých a ro-

diny, aby v nich nevyhasla nádej a túžba zanechať vo svete stopu dobra, bratstva, ľudskosti, stopu Božej prítomnosti medzi nami.

Žehná Vám P. Gorazd Kohút SVD



P. ONDREJ PEŠTA SVD, BOLÍVIA

RÁTAME S POMOCOU DOBROVOĽNÍKOV

Drahí misijní priatelia! Bolívia je jedna z krajín Južnej Ameriky, ktorej územie spadá do povodia rieky Amazonky. Teda konkrétne samosprávne regióny Santa Cruz, Beni a Pando, čiastočne aj La Paz a Cochabamba... Biskup Apoštolského Vikariátu Pando sa v roku 2021 obrátil na rehoľné spoločenstvá s prosbou o pomoc. Aj keď my verbisti v Pando nemôžeme mať stálu komunitu vzhľadom na nedostatok personálu, rozhodli sme sa pomôcť aspoň v niečom: ponúkli sme svoju službu v rámci našej charizmy – Biblický apoštolát.

Apoštolský Vikariát Pando ma rozlohu 86 261 km² a okolo 265 000 obyvateľov. Na tomto roz-

lahlom území pôsobí iba 15 kňazov, z toho sú dvaja rehoľníci. Farnosti sú rozlohou veľmi veľké. Spadá pod ne množstvo malých vidieckych osadlostí roztrúsených po pralese. Prístup do mnohých z nich je možný iba po rieke. V polovici júna som navštívil farnosť v Puerto Rico. Spravujú ju sestry Krížové – Misionárky od Cirkvi. Majú tam malé rehoľné spoločenstvo zložené z troch setier: dve bolívijske a jedna španielka. Venujú sa katechéze, návšteve rodín a chorých, pastorácii v škole a vojenskej pastorácii. Samozrejme majú na starosti pravidelné nedelne bohoslužby slova, keďže vo farnosti chýba kňaz. Pomohol som im so slávením



Božieho Tela a nedelnej eucharistie. Počas mojej prítomnosti sme navštívili viacero dediniek, kde už dlhší čas nemali sv. omšu. Na sviatok sv. Antona Paduánskeho boli aj krsty detí. Samozrejme príležitosť som využil aj na biblické stretnutia pre katechéty a iných záujemcov. Na pokračovanie

študujeme biblický materiál, ktorý som priniesol so sebou. Cestou späť som ešte navštívil farnosti v Porvenir a v Cobija, kde v spolupráci s miestnymi kňazmi sme zorganizovali ďalšie biblické stretnutia. Po dvoch týždňoch v Pando som sa vrátil späť do mojej misie. Pri ďalších príležitostiach budeme pokračovať v biblickej formácii. Bolo by dobré, ak by sme v budúcnosti mohli rátať s pomocou našich laických dobrovoľníkov. Samozrejme na to by bola potrebná príprava v našich SVD farnostiach. A v neposlednom rade, finančná pomoc, keďže iba letenka do tejto odľahlej časti Bolívie stojí vyše 100 €. Samozrejme, aj vy drahí dobrodinci môžete byť účastní na tejto misii: duchovne (skrže Ježiša vo vašom kostolíku) a materiálne (obvyklou formou cez Misijný sekretariát v Nitre;-)

S vďakou vám žehná P. Ondrej Pešta SVD



P. PETER DIKOŠ, RÍM

ŽIVOT NA PERIFÉRII - V CENTRA RÍMA (ALEBO MOZAIKA RÍMSKEJ DUŠE)

Volám sa Peter Dikoš a pochádzam z Terchovej. Od decembra 2012 pracujem na našom Generáláte v Ríme

ako Generálny prokurátor. Mám na starosti záležitosti medzi Spoločnosťou a Vatikánom.

Za svoje povolanie ďakujem rodičom, ktorí ma od detstva viedli k Bohu. Už ako 5-ročný som začal ministrovať spolu s mojimi bratmi. Okrem rodičov ďakujem tiež vtedajšiemu farárovi P. Jozefovi Šabovi, SVD, ktorý svojím príkladným kňazským životom dokázal motivovať nielen mňa, ale aj

mnohých iných, ku kňazskému a rehoľnému životu. Keďže počas komunizmu rehoľné spoločnosti oficiálne neexistovali, rozhodol som sa vstúpiť do Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. Počas štúdií v seminári som tajne vstúpil aj do Spoločnosti Božieho Slova. Rehoľná formácia v komunistických podmienkach prebiehala veľmi zvlášť. Verbisti mali v tom čase v Bratislave jeden dom, ktorý obývala istá pani, priateľka verbistov. V tomto dome sme sa taká skupinka 6 seminaristov raz do týždňa poobede tajne stretávali o dostávali



verbistickú formáciu. Taký bol aj náš noviciát.

V r. 1989, po zmene režimu v Česko-Slovensku, Spoločnosť Božieho Slova začala oficiálne fungovať a vrátila sa k systému skladania sľubov podľa kánonického práva. Ja som ukončil moje seminárske štúdiá v 1991. Aj napriek ukončeným teologickým štúdiám som nemohol ešte zložiť doživotné sľuby, nakoľko som bol iba po prvých sľuboch. Slovenská provincia SVD sa rozhodla ma poslať na dvojročné štúdium kánonického práva do Ríma. Po ukončení štúdií som sa vrátil na Slovensko, kde som 8. septembra 1993 zložil večné sľuby a 23. decembra 1993 bol vysvätený za kňaza. Ako svoje misijné určenie som dostal Slovensko s trojročnou skúsenosťou na Papuí Novej Guinei (PNG). V r.1996 som odišiel zo Slovenska do Austrálie na 6-mesačný jazykový kurz angličtiny. Do PNG som priletel 2. júla 1997. Po mesačnom kurze miestneho jazyka Tok Pisin som bol menovaný za kaplána. Po dvoch rokoch ma menovali za farára. Pred ukončením mojej trojročnej misijnej skúsenosti som požiadal predstavených na Slovensku o predĺženie mojej skúsenosti na PNG. Cítil som, že tie tri roky bol veľmi krátky čas na to, aby som mohol vniknúť do reality misijného života. Predstavení súhlasili s predĺžením.

V r. 2002 ma provincia PNG poslala na štúdiá do Kanady, ktoré som ukončil v 2005. Po návrate na PNG som pracoval v interdiecéznom seminári,

dva roky (2005–2007) ako dekan štúdií a tri roky (2008–2011) ako rektor seminára. Popri tom som v seminári vyučoval sviatosti vo všeobecnosti, sviatosti kresťanskej iniciácie a metodológiu.

Po r. 2010 som cítil potrebu duchovnej aj osobnej obnovy a poprosil som o zmenu misijného určenia, čomu Generalát v Ríme vyhovel. Vo februári 2011 som sa dostal do austrálskeho Melbourne, kde som začal vyučovať sviatosti na YarraTheologicalUnion.

V júli r. 2012 mi napísal novozvolený Generálny predstavený a poprosil ma, či by som neprijal službu asistenta Generálneho prokurátora. Samozrejme, že táto ponúka ma prekvapila, pretože som si uvedomoval, že určite existujú spolubratia lepšie pripravení ako som bol ja. Ale zároveň som vnímal túto ponuku ako osobnú výzvu, a tiež ako výzvu urobiť čosi viac pre Spoločnosť Božieho Slova. 1 decembra 2012 som pricestoval do Ríma a začal pracovať ako asistent Generálneho prokurátora. 1 mája 2013 som bol menovaný za Generálneho prokurátora našej Spoločnosti.

V čom spočíva moja práca? Je to do väčšej miery administratívna práca. Som v úzkom kontakte s Kongregáciou pre klérus, Kongregáciou pre zasvätený život a Kongregáciou pre doktrínu viery.

Na záver vyprosujem všetkým čitateľom požehnaný misijný október a veľa Božích milosti

P. Peter Dikoš SVD



P. JAKUB RAJČÁNÍ SVD, JAPONSKO

HLBOKÁ BRÁZDA

Srdečne pozdravujem všetkých priateľov misií a dobrodincov. Rád by som sa s vami podelil o pár postrehov z môjho života, hoci musím povedať, že od posledného razu sa toho u mňa veľa nezmenilo. Nevieť či našťastie alebo žiaľ... Pandémia koronavírusu u nás pretrvávala dlhšie ako v iných krajinách asi aj vzhľadom na prílišnú opatrnosť a veľký dôraz na bezpečnosť u Japoncov. Ani dnes ešte nie je niekedy jasné, či už tá pandémia skončila či nie. Na univerzite sme sa však – konečne – vrátili do pôvodných podmienok a výuka prebieha viac-menej ako predtým, až na porady, ktoré ešte stále prebiehajú poväčšine on-line. No ja mám veľmi silný dojem, že tri roky provizória, experimentovania a rôznych foriem alternatívneho vzdelávania zanechali na študentoch hlbokú brázdú, najmä čo do iniciatívy, chute do štúdia (a do života!) a ľudských vzťahov. Aj farnosti, pokiaľ viem, začali – Bohu vďaka – fungovať normálnym spôsobom, t.j. s odpoveďami ľudu a so spievaním, hoci každé farské spoločenstvo má stále možnosť rozhodnúť sa aké opatrenia ponechá či zavedie. Bolo to naozaj kritické, keďže od minulého roka sa zmenili liturgické texty v japončine, a veľa veriacich nemalo možnosť si ich osvojiť, keďže sa až do nedávna nahlas nericitovalo a nespievalo.

Čo je najsmutnejšie je, že nemocnice majú ešte aj teraz prevažne zákaz návštev pre hospitalizovaných pacientov, ktorí musia aj naďalej znášať svoje utrpenie v samote, akože kvôli ochrane ich zdravia.

Ja sa naďalej venujem aj službe direktora OTP, avšak tento rok nikto neprejavil záujem o príchod do Japonska na tento formačný program. Pa-

radoxne, keď boli zavreté hranice a obmedzený vstup do krajiny, sa nám podarilo získať nových spolubratov a vybaviť im víza. No teraz keď je už pohyb uvoľnený, sa nikto nenašiel. Takže sme momentálne v komunite ôsmi: dvaja Vietnamci, dvaja seminaristi z Ghany, jeden z Konga, jeden nový kňaz – misionár z Filipín, jeden Indonézan, ktorý tiež učí, a ja.

Cieľom našej komunity je osvojovať si postupne základy japončiny, čo bežne trvá cca. dva roky, a prenikať do japonskej kultúry. Avšak nedá sa to hneď, takže ak treba používame aj angličtinu, najmä pri modlitbách a pri formačných rozhovoroch. On-line výučba jazyka nemala veľké úspechy, takže sa tešíme, že jazyková škola na našej univerzite už tiež opäť funguje prezenčne, keďže každý jazyk no najmä taký zložitý jazyk ako japončina sa najlepšie učí z tváre do tváre.

Takisto som rád, že tento rok mali naši seminaristi znovu možnosť absolvovať pobyt v rodinách a tiež že sa budú môcť zúčastniť na výmennom programe na ostrove Hokkaidō. Takže je nás teraz trochu pomenej, ale v konečnom dôsledku nejde o kvantitu ale o kvalitu, a ako často zdôrazňujem nezáleží na tom kde a čo robíme ale ako. Aj študenti, ktorí prišli do Japonska len na OTP alebo štúdium teológie sú totiž svojím spôsobom misionári, bez ohľadu na to, že nevedia kvetnato hovoriť alebo že nemajú veľa možností stretávať ľudí. Prosím vás preto o modlitbu za nich i za seba.

*Zo srdca Vám žehná
P. Jakub Rajčáni SVD*



P. KAMIL KOČAN SVD, ZIMBABWE

NEDEĽNÁ OMŠA V ZIMBABWE

V mojej misii s vysokoškólákmi v Zimbabwe si zvlášť užívam nedeľu.

Národná univerzita vedy a techniky je na druhej strane hlavnej cesty. A preto všade okolo nášho misijného domu bývajú študenti. Zväčša v starých, na hostely prerobených rodinných domoch. Keď sa ja zobúdzam na rannú modlitbu, oni ešte tvrdo spia. Lúbia spať. Ak sa opýtam hocikto-reho z nich na obľúbenú činnosť, odpoveď je takmer vždy – spánok. To je dobre, myslím si. Čím viac spia, tým menej zlých rozhodnutí stihnú urobiť.

Po modlitbe a jednoduchých raňajkách začínam chystať na omšu. Vytlačím oznamy, komentáre k čítaniam, kázeň, otázky na zdieľanie po omši, lekcie katechizmu pre malých aj pre veľkých, ma-

lovanky pre najmenších. Pretože v nedeľu k nám prichádzajú nielen vysokoškóláci, ale aj rodiny s deťmi, aj deti bez rodín z našej štvrte. Nebeský Otec si ich volá k stolu, na omšu, kým svojich pozemských otcov ani nepoznajú.

Odomykám bránu a cez mobil posielam všetkým hromadnú správu, že je čas vstávať. Pripravím všetko, čo na oltári nesmie chýbať, a s fialovou štólou sa usadím na jednu z dvoch stoličiek pod vetrom ošľahanou broskyňou.

Prví z mojich milovaných sa zjavia čoskoro. Dievčatá si pri bráne prezúvajú športovú obuv za elegantné opätky. Ak by v nich chceli kráčať po tunajších rozpadnutých cestách, bolo by v deň Pána veľa odrenín, zlomenín a vykĺbenín.



Kým ja spovedám zopár kajúcich duší, ostatní začínajú zdobiť oltár v tieni košateho stromu látkami a kvetmi. Potom prinesú bubny, hrkálky a tamburíny a krúčia hlavou nad zoznamom piesní z včerašieho nácviku, na ktorom neboli. Ďalší rozkladajú plastové stoličky po trávniku.

Meškáme aspoň päť minút, no snažíme sa nie viac než pätnásť. Vo farských kostoloch sa mešká oveľa dlhšie. V zástupe predom mnou tancujú mladí v rôznofarebných šatách, vedľa mňa sa s námahou trmáca staručký páter Gabriel, za mnou dobiehajú oneskorenci. Úvodná pieseň je o troch kráľoch dávajúcich dary Jezuliatku. Nevadí, keď do Vianoc zostáva už len sedem mesiacov.

Vzduch je úplne suchý, ťažko nesie zvuk. A tak kričím prvé slová svätej omše na nevelký dav a pozorujem, či sa deťurence a katechumeni prežehnávajú ako treba. Po predstavení témy dnešného slávenia je čas na privítania. Hostia, ktorí sú s nami iba dnes, a nové tváre, ktoré snáď budú s nami odteraz pravidelne, sa postaví a stručne predstaví. Za odvahu zožnú zaslúžený potlesk.

Vyznanie, že sme hriešni a potrebujeme Božie milosrdenstvo, sa spieva v jazyku šona. Je to dlhá ťahavá pieseň, asi sedemminútová. Pozerám na klačiacich Zimbabwčanov. Snažím sa spájať tváre s menami a mená s príbehmi. A popravde, nejde

mi to. Ani len s polovicou týchto mladých čokoládových tvárí. Hanbím sa za to a prosím milosrdného Pána o odpustenie. Dobrý pastier pozná svoje ovce.

Glória je tiež dlhá. Na slávu Boha na výsostiach spievame a tancujeme. Nie veľmi divoko. Iba sa trochu kníšeme do rytmu svätého hymnu. Okrem tých, čo nacvičovali a teraz poskakujú v uličke uprostred. Ledva zladení, lebo to nacvičovanie včera nebrali vážne. A dokonalý Otec hľadá na nedokonalé deti a teší sa z nich.

Ďalšia tancovaná časť liturgie je procesia s Bibliou, obalenou v látke kriklavých farieb s trblietkami. Prečítame komentáre a Božie slovo, trochu falošne zanôtime žalm aj aleluja a po evanjeliu nastúpia pred oltár naši herci. Scénka je narýchlo pripravená tragikomédia. Žiadne zložité kostýmy ani rekvizity a s klasickou témou – ako by to vyzeralo, keby sa tento evanjeliový príbeh odohral v dnešnom svete.

Keď sa herci uklonia a obecnosť utíši, vytiahnem papier s kázňou. Tou istou, čo som použil minulý rok. Aj rok predtým. Nikomu to nevadí, lebo si to nikto nepamätá. Použijem ju o rok znovu. Je to len krátke katechetické vysvetlenie s pár praktickými príkladmi do života. Očakávania poslucháčov sú minimálne a pamäť deravá. No ak sa



im pravda opakuje dosť dlho, je šanca, že si z nej niečo zapamätajú.

Vyznávame spoločne našu vieru, každý vo svojej materinskej reči. Zimbabwčania v šona, tonga, ndebele alebo v angličtine, ja po slovensky, zahraniční študenti v ich vlastných exotických jazykoch. Nezvyknutým ušiam by to mohlo znieť ako chaotické bľabotanie jedného cez druhého. Pre nás je to však znak hlbokej svätej jednoty, od Boha danej nám, na povrchu takým všelijakým.

Na oltárnu plachtu zľahka padajú drobné tmavé hviezdičky, semienka zo stromu nad našimi hlavami. Na jar biele kvietky, na jeseň žlté lístky, v zime špirálovité prúžky jemnej kôry – sezónne dekorácie priamo od Stvoriteľa nežne ladia s farebnými látkami, kalichom zdobeným africkými vzormi a s plameňmi sviec mihotajúcimi sa vo vetre. Moja viera sa chveje tak isto. Často je vo víchre pochybností o spásu, o dobre ľudských srdc, o mojej misii. Iba vďaka modlitbám svätých, tých v nebi aj tých na Slovensku, stále nevyhasla.

Prinášame dary. Z vrečka pod albou vytiahnem krabičku s vlastnoručne vyrobeným pexesom a kladiem ju do košíka. Musím predsa ísť príkladom, hoci ja sám nič nevlastním. Košík koluje a kopia sa v ňom bankovky takmer nulovej hodnoty, cukríky, perá, stieracie karty s telefónnym kreditom a iné drobnosti, ktorými môžeme aspoň trochu pomôcť ešte chudobnejším. Niekoľkí dokonca priniesli potraviny a šaty a teraz sa pripájajú k sprievodu s košíkom, hostiami a vínom.

Pritancujú ku mne a ja nehlučne zatlieskam pred prevzatím každého daru. Tým sa tu vyjadruje poďakovanie. V mene našich najbiednejších som naozaj vďačný.

Piesne striedajú modlitby, pohľady stretajú symboly. Nerozumieme väčšine z toho, čo sa počas obety Eucharistie skutočne deje. Lenže to nás nezastaví. Ďakujeme, chválime a prosíme, dávame a prijímame – Božie Telo na ľudské dlane dezinfikované alkoholom z cukrovej trstiny. Štvorročná Kudzi sprejuje ruky a ja na ne potom kladiem to najcennejšie Jedlo. Všetci nejakou službou prispievame k spoločnej oslave.

Po prijímaní je ticho. Čosi ťažko pochopiteľné v kultúre spevu a kriku. Ale pomaly sa učíme, že aj v tichu náš Boh hovorí. Nie je úplne tiché, pretože na konár priamo nado mnou práve priletel kídlel strakošov strakovitých. Spustili svoj typický mnohohlasný škrekot. Potichu sa modlím, aby sa im zrovna nechcelo...

Stručné oznamy, ktoré neskôr aj tak budem musieť všetkým poslať na mobil, vystrieda výzva k narodeninovým oslávencom. Počas žičlivej piesne si prichádzajú po požehnanie. Často je to ich jediný darček k narodeninám.

Taká je naša eucharistická oslava živého Ježiša.

O tom, ako trávime čas po omši, možno napíšem nabadúce. Dovtedy Vás prosím o spomienku v modlitbách a o radosť z každej nedelnej omše.

Zo srdca Vám žehná P. Kamil Kočan SVD



P. PAVOL FILADELFI SVD, JAPONSKO

DOBRÁ VOĽBA

Volám sa Pavol Filadelfi a pôsobím ako misionár v Japonsku. Veriaci sa ma niekedy pýtajú na moje povolanie, na to ako som sa stal kňazom, prečo som prišiel do Japonska, a či sa mi v Japonsku páči. Ako všetci dobre vieme, život, ako aj to čo sa v ňom udeje, sa nedá vopred stopercentne naplánovať. Naše predstavy a plány sú menené okolnosťami života a tiež milosrdnou rukou Pána, ktorý nad nami bdie a pozýva nás k nasledovaniu.

ktorých zadnej strane bolo napísané: „Aj ty sa chceš sa stať misionárom?“. Hoci som si nevedel predstaviť ako by bolo možné niečo také uskutočniť, táto zadná strana ma vždy zaujala. Neskôr, potom, ako som začal ministrovat', vnímal som, že chcem nasledovať Krista ako jeho kňaz, aby som tak mohol žiť v jednote s Ním. Prešlo päť rokov a vstúpil som ku verbis-tom. Spočiatku „mojou misiou“ nebolo Japonsko. Predstavoval som si, že pôjdem niekam do



To platí pre nás všetkých. Ja osobne som misijné povolanie prvýkrát pocítil, keď som mal sedemnásť rokov. Doma sme mali časopis Hlasy, ktoré odoberala ešte naša starká, a na

chudobnejších krajín Južnej Ameriky, alebo do Ruska. Až neskôr počas štúdia teológie sa moja pozornosť upriamila na Japonsko a napísal som si ho aj do žiadosti na misijné určenie.

V Japonsku som už štrnásť rokov a môžem povedať, že to bola dobrá voľba. Hoci som spočiatku nevedel, čo všetko bude život a práca v tejto krajine predstavovať, vždy som cítil, že Boh ma tam povolal, a potom ukazujúc mi cestu aj vždy sprevádzal. Prvé dva roky som strávil v meste Nagoa, kde sme študovali jazyk a oboznamovali sa s novou kultúrou. Neskôr som pôsobil ako kaplán v Akite, Tajimi, Morioke a Sendaji. Teraz už štvrtý rok pôsobím v Nagoji ako správca farnosti v kostole Nanzan. Čo sa zmenilo po tých štrnástich rokoch, a ako sa teraz pozerám na misiu a život v Japonsku? Pohľad na Japonsko sa menil neustále. Súviselo to s objavovaním nových vecí a spoznávaním sa s ľuďmi. Už po príchode do tejto krajiny ma prekvapilo, že Japonsko, hoci má takú hektickú poveseť, je vlastne tichá usporiadaná krajina, v ktorej sa človek cíti mimoriadne bezpečne. Ľudia idúci do práce alebo do školy kráčali pomaly, v metre, či v autobuse nebolo počuť jediného slova. Ľudia čítajú knihu alebo iba tak zahĺbení do seba prežívali posledné chvíle pred tým, ako začnú pracovať. Z ich každodenného spôsobu života bolo možné vybadať skromnosť.

Ako kaplán v Akite, kde som dostal prvé určenie, som už mal väčšiu možnosť sa stretnúť ľuďmi a porozprávať. Boli srdeční. Vďaka rozhovorom a katechézám, ktoré som si musel pripravovať, sa aj môj jazyk výrazne zlepšil, a tak som ostal viac ponorený do nového života. Prekvapilo ma, že okrem teologických štúdií som mohol využiť aj svoje staré zručnosti, ktorými boli najmä domáce majstrovstvo, či práca v záhrade. V Japonsku ako keby na to čakali. Prvou takou prácou bola oprava krížovej cesty v pútnickom areáli v Akite, orezávanie stromov, výroba drevených lavičiek... Keď mi reholné sestry pre tento účel zaobstarali novú motorovú pílu, stratil som všetky pochybnosti a vedel, že v Japonsku som na správnom mieste. Pracovné oblečenie som si odvtedy obliekal pravidelne. Vo farnostiach, kde som pôsobil boli potrebné práce všetkého druhu. Od kosenia trávnikov až po opravy a stavanie budov, ktoré bolo potrebné zabezpečiť. Počas tých rokov som vnímal, ako Boh dokáže úžasne viesť. Nemusíme

mať svoje špeciálne plány a netreba sa ani obávať. Stačí, keď Boh má s nami svoj plán a dá nám silu ho uskutočniť. Takto vidiac význam toho čo konáme môžeme mať v srdci radosť a pokoj, a to v akejkolvek dobe.

Keď som na jar v roku 2020 prišiel na svoju prvú faru do Nagoje, šíril sa akurát nový vírus. Zaiste ako všade vo svete, ani my v Japonsku sme nevedeli čo to bude znamenať. Prvé tri mesiace sa neslúžili sväte omše pre ľudí, takže som sa s nimi nemal možnosť stretnúť. Venoval som sa záhrade a keď sa niekto objavil, podal som mu sväte prijímanie a prehodil zopár slov. Obliekajúc si kňazskú albu a montérky niekoľkokrát denne som mal možnosť premýšľať o tom, aký veľký význam má zotrvať na svojej misii a byť medzi ľuďmi, s ktorými nám Boh dáva milosť spolu kráčať po jednej ceste viery. V Japonsku som nenašiel uponáhlaných ľudí, ani chladných materialistov, ani gejšy či samurajov, ale veľmi milých bratov a sestry, božie deti, ľudí, ktorí sa snažia svoj život žiť veľmi poctivo, a ktorí veľmi často vyjadrujú svoju túžbu po Bohu. Keby som to vedel predtým, ako som si písal svoje prvé misijné určenie, išiel by som do Japonska ešte oveľa radšej. Samozrejme v každom spoločenstve sú aj problémy a väčšie či menšie starosti. Ani u nás to nie je inak. Japonské kresťanské komunity sú menšie, a preto v nich vládne aj rodinnejší duch. To znamená, že ľudia sa medzi sebou dobre poznajú, sú súdržní a vedia dobre spolupracovať. Nevyhneme sa však aj svárom, ktoré tiež patria do rodiny, a preto kňaz, ktorý nechce byť iba nejakým rozhodcom v sporoch, sa tu musí naučiť byť predovšetkým milujúcim a múdrom otcom. Myslím, že táto, ale aj mnohé iné úlohy sú ešte stále predo mnou, a preto prosím aj Vás o modlitbu, aby som ich všetky zvládol dobre, a aby moja misia v Japonsku bola tým, čím má naozaj byť. Uskutočňovaním Božej vôle a prinášaním ovocia, pre ktoré je poslaná Kristova Cirkev.

Pavol Filadelfi SVD



P. RADOSLAV KOTTRA SVD, KUBA

„PÁTER, A NIE ŽE TAM OSTANETE“, „CHÝBATE NÁM“

“Dokedy tam budeš?” “Nechceš sa vrátiť?” alebo “má zmysel, pokračovať tam?” Otázky, ktoré mi boli kladené takmer pri každom stretnutí s ľuďmi, s ktorými som počas dovolenky zdieľal svoje skúsenosti z mojej služby v misiách. 16 rokov sa mnohým javí ako dostatočný čas na zmenu; snáď preto je v ich otázkach vyjadrený údiv, súcitiť, dokonca aj akási túžba či prianie, aby sa misionár vrátil na svoju “rodnú hruď”.

Je nám známe, že životné príbehy misionárov a misionárok približujú ľuďom život cudzích kultúr a prežívanie ich viery, dotýkajú sa mnohých srdiec, vyvolávajú obdiv, vďačnosť, radosť. A neraz stoja na začiatku nejedného povolania či osobnej životnej premeny.

Tak, ako to bolo aj u mňa. Jednoduchá, no silná, túžba vyjsť: zo seba samého, zo svojej vlasti a ísť v ústrety tým, ktorí hľadajú Krista alebo sú ním hľadani. Túžba pripodobniť sa skutočným mi-



sionárom, ktorí neodišli na “misijné skusy” do sveta, ale strávili celý svoj život v misiách. Túžba po posväcovaní sa a posvätení sveta.

Preto som prijal moje prvé misijné určenie na Kubu ako celoživotný dar. Všetci hovoria, že dostávame naše prvé misijné určenie na “neurčité obdobie”. A to pre ktoréhokolvek verbistu môže znamenať “doživotne”.

Nateraz sa snažím žiť to, čo pokladám za Boží plán a dúfam v to, čo má pripravené pre mňa jeho Prozretelosť. Ako pribúdajú roky, misijná činnosť pomaly premieňa mňa samotného, moje zmýšľanie, môj pohľad na život. Život, ktorý je veľmi nestály, neistý, trnistý a zároveň popretkávaný tónmi nádeje, túžby po slobode, lásky, ktorá chce byť pochopená a prijatá. Taká je naša Kuba.

Mal som možnosť zažiť “tradičnú” Kubu Fidela Castra; aj tú Kubu, ktorá sa z časti otvorila svetu, keď sa zaviedol internet alebo sa občanom povolilo voľne vycestovať (rok 2014). No teraz sa nachádzam na akejsi “planéte”, ktorá s tou starou známou, aj keď chudobnou perlou Karibiku, má len veľmi málo spoločné. Je to miesto, kde je všetko možné a to najbanálnejšie je nemožné, kde logika stráca zmysel a zákon absurdnosti je božím slovom. Je to svet, kde čosi také ako mlieko, mäso, olej či dokonca obyčajná voda je luxus, kde sa susedia tešia a blahoželajú si, keď sa im o polnoci po 12 hodinách vráti elektrický prúd, kde sa namiesto nákupov v potravinách zúfalo pátra po liekoch na miestach ako kostoly a fary a kde sa kňaz často-krát mení v automechanika, farmaceuta či pra-

covníka charity. Planétka, z ktorej tí “vyvolení” –alebo ich nazveme stastlivci- miznú kozmickou rýchlosťou v ústrety zaslúbenej zemi, ktorá je už od predškolského veku označovaná vládnucou triedou za úhlavného nepriateľa. Ako raz na hodine náboženstva, kde sa hovorilo o hriechu a diablove, na otázku katechétky: “ktoje náš nepriateľ?”, odpovedala malá školáčka: “USA”.

Vo vnútri tejto “extravagantnej” reality prichádzajú chvíle, kedy dobrý Otec prekvapí a pošle nám úprimne hľadajúce kubánske duše, ktorých sa treba ujať, ktoré treba povzbudiť, poučiť či formovať. Obklopí nás veriacimi, ktorí sa starajú o naše telesné a duševné zdravie, ktorí oceňujú našu obeť zanechať rodiny a vlasti a keď sme ďaleko od nich, napíšu: “páter, a nie že tam ostane- te”, “chýbate nám”.

Napokon, tento “cukrový” ostrov skrýva v sebe jedinečnú krásu a prísľub do budúcnosti. Len ju treba objavovať a vynášať na svetlo; treba ju oceňovať a učiť ľudí, že majú veľkú hodnotu, lebo Pán ich neopustil, že ich miluje a počíta s nimi napriek ich nevere či viere vo falošných lídrov. Svet vie, že Kuba je turistami navštevovaná, no mnohí Kubánci vedia to, že je misionármi milovaná.

A ja len dúfam, že budem hodný tej milosti vytrvať v tomto zástupe robotníkov, poslaných do vinice Pánovej. Lebo aj v povolani či misijnom určení platí, že Boh nedáva dočasne a poskromne. On dáva natrvalo a nekonečne. Už tu na zemi.

S pozdravom P. Radoslav Kottra SVD



P. PAVOL SOCHULAK SVD, USA

Služi pre komunitu v Chicagu. Zaregistrovaných je vo farnosti okolo 10 tisíc rodín. Popri tom nie je ešte veľa rodín zaregistrovaných. Keď rátame na každú rodinu v priemere 3-4 členov a tých, ktorí nie sú zaregistrovaní, odhaduje sa, že farnosť má až do 60 tisíc veriacich. Momentálne je provinciálnym ekonómom.



P. MAREK VAŇUŠ SVD, PROVINCIÁL

PREKRAČUJÚC PRAH STOROČNICE...

V slovenskej provincii Spoločnosti Božieho Slova si rok 2023 pripomínáme – ale možno výstižnejšie povedané slávime – ako storočné jubileum od začiatku práce prvých misionárov verbistov v našich končinách, teda vo vtedajšom Československu. Prví verbisti totiž prišli na územie Slovenska s úmyslom rozvinúť tumisijnú myšlienku na prelome rokov 1922/23.

Sto rokov v dejinách vesmíru, ktorého vek sa odhaduje na miliardy rokov, nie je veľa. Naopak, dalo by sa skonštatovať, že takmer nič. V dejinách ľudstva, ktoré vieme vystopovať nejakých pár tisíc rokov späť, to už čosi znamená – hoci stále nie veľmi veľa. No v takých osobných dejinách jednotlivca sto rokov značí hodný kus času. Ide o horizont, ktorý presahuje priemernú dĺžku života.

V dejinách našej rehole, ktorá by mala v roku 2025 oslavovať 150-ročné jubileum od založenia, je sto rokov tiež významný úsek, za ktorý stojí za to Bohu chváliť, ďakovať mu i vzývať ho. Už pri otvorení prvého verbistického domu v Steyli poznamenal náš zakladateľ, sv. Arnold Janssen, vo svojej kázni: „Či z toho [z misijného domu] niečo bude, vie len Boh....ak sa [dielo] podarí, budeme ďakovať Božej milosti. Ak z toho nič nebude, pokorne sa udieme do prs a vyznáme, že sme neboli hodní milosti“. V duchu jeho slov „naša“ storočnica predstavuje najmä ovocie Božieho požehnanja.

Takže predovšetkým nám náleží Bohu chváliť. Dobrotivého Pána zvykneme prosiť v núdzi – to asi najčastejšie – prípadne mu adresujeme slová vďaka za dary, ktoré sme prijali. Avšak, ako zvykne občas spomenúť i pápež František, oslava Boha zostáva akosi v úzadí nášho vzťahu. Keď sa obzrieme na uplynulých sto rokov verbistov v našich končinách, máme za čo Bohu chváliť. Chceme ho chváliť za blízkosť a ochranu, ktorú preukazoval našim spolubratom od počiatkov na fare v Maduniciach, neskôr v kaštieli v Močenku a nakoniec v novopostavenom Misijnom dome v Nitre na Kalvárii ako i na ďalších miestach Slovenska. Inak by sa misijné dielo a prítomnosť verbistov neboli rozšírili trebárs do Vidinej či Spišského Štiavnika, alebo prostredníctvom časopisu Hlasov do povedomia veriacich po celom Slovensku. Dokonca i neskôr pri likvidácii i prenasledovaní v období komunizmu stál Pán pri našich bratoch, ktorí dokázali vydať svedectvo vernosti i vo väzení, v PTP, v továrňach či iných zamestnaniach, v ktorých sa ocitli kvôli nemožnosti pôsobiť ako kňazi a rehoľníci. A Bohu náleží chvála i za možnosť obnovy po návrate slobody, keď sa verbisti mohli vrátiť k svojmu poslaniu a znovu odchádzať do misií i pracovať pre misie.

Pri slávení storočnice však chceme Bohu i ďakovať za možnosti, ktoré pre nás otvára dnes. Z jeho milosti pôsobíme v troch misijných do-

moch – v Nitre na Kalvárii, v Bratislave–Petržalke a vo Vidinej – ako i v dvanástich farnostiach na Slovensku a v Česku. V provincii tvoríme spoločnosť 48 spolubratov v doživotných sľuboch, pričom desiati mladí seminaristi sú vo formácii, a tešíme sa z nasadenia ďalších takmer tridsiatich bratov a kňazov na misiách v iných krajinách Európy, Ázie, Afriky i Ameriky. Iste, čelíme aj mnohým výzvam, spomedzi ktorých azda najvýraznejšia je spojená s novými povolania- mi. Vedie nás to k uvedomeniu si aktuálnosti Ježišových slov o veľkej žatve a nedostatku robotníkov (porov. Lk 10,2), naliehavej potreby neustálej modlitby ale i spoluzodpovednosti v prežívaní povolania autenticky a príťažlivo.

Nuž a nie v poslednom rade potrebujeme Boha vzývať, uvedomujúc si, že bez jeho požehnania bude márne akékoľvek naše ľudské snaženie. Po

završení storočnice sa pred nami otvárajú, ako dúfame, ďalšie roky. Boha vzývame, aby nám vo svojej dobrotivosti pomáhal vždy rozpoznávať a plniť jeho vôľu. V ústrety napĺňania jeho prísľubov spojených s poslaním – „Hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20) – chceme kráčať spolu s vami, ktorí dávate najavo, že misijné dielo Cirkvi vám nie je ľahostajné a sprevádzate nás svojou modlitbou, pomocou či povzbudením.

Kiež pri prekročení prahu storočnice naše spoločné úsilie podopiera príhovor Panny Márie, Matky vteleného Slova a Hviezdy novej evanjelizácie, aby – ako zvykol opakovať náš zakladateľ, Arnold Janssen – Srdce Ježišovo, znamenie bezhraničnej Božej lásky, žilo v srdciach všetkých ľudí.



KDE PÔSOBÍME?

V NITRE V MISIJNOM DOME MATKY BOŽEJ

P. Vaňuš Marek – provinciál
P. Krajňák, Stanislav – rektor Misijného domu
P. Reiner Matej – vicerektor, kaplán vo farnosti
P. Kušnir Ján – provinciálny ekonóm
P. Štefanec Ján – administrátor farnosti
P. Vagaš Peter – nemocničný a farský kaplán
P. Kobliha Pavel – nemocničný kaplán
P. Grieger Waldemar – duchovný u sestier SSpS v Ivanke pri Nitre
P. Baláž Pavol – misijný sekretár

P. Daniš Jozef – výpomocný duchovný
P. Paluch Ján – na dôchodku
P. Gerboc Štefan – na dôchodku
Brat Marko Jozef

CEROVÁ

P. Matis Jozef – farár vo farnosti

VIDINÁ – MISIJNÝ DOM BOŽSKÉHO SRDCA

P. Králik Emil – rektor misijného domu
P. Baráth Bartolomej – vicerektor, novicmajster
P. Feja Ľudovít – výpomocný duchovný

TERCHOVÁ

P. Štefanec Martin – administrátor farnosti
P. Kršák Rastislav – kaplán

ZBROJNÍKY

P. Madassery Martin – administrátor farnosti
P. Horniak Václav – kaplán

BRATISLAVA – MISIJNÝ DOM ARNOLDA JANSSENA

P. Tulung Thomas – rektor misijného domu
P. Král Igor – vicerektor a správca Univerzitného pastoračného centra v Mlynskej doline
P. Baleja Tomáš – prefekt seminaristov SVD
P. Kruták Pavol – špirituál seminaristov SVD
P. Dušička Peter – generálny koordinátor spirituality – animácie SVD
P. Gerboc Tomáš – kaplán v Univerzitnom pastoračnom centre v Mlynskej doline

SEMINARISTI SVD:

Kočamba Benedikt
Doktor Jakub
Plánka Václav
Kancián Dávid
Nguyen Luong Van Peter – z Vietnamu
Do Xuan Huy Peter – z Vietnamu
Nguyen, Cuong Van Joseph – z Vietnamu
Randriamisaina Nambinintsoa Hajaina – z Madagaskaru
Razafimahatratra Heriniaina Njaraso – z Madagaskaru
Miguel Eduardo Zangui – z Angoly
Americo Celso Tony Fernandes – z Angoly

BRATISLAVA-PETRŽALKA - FARNOSŤ POVÝŠENIA SV. KRÍŽA

P. Hudák Pavol – viceprovinciál, administrátor farnosti
P. Strečka Jozef – kaplán
P. Bubák Milan – kaplán
P. Dedyanto Ton Hans – kaplán

V ČESKEJ REPUBLIKE PÔSOBÍME:

NOVÝ HROZENKOV

P. Šimala Dušan – administrátor farnosti
P. Dao Khang Thanh Joseph – z Vietnamu – pastoračia vietnamských veriacich žijúcich na Morave

VEĽKÉ KARLOVICE

P. Kantár František – administrátor farnosti

HALENKOV

P. Rušin Ján – administrátor farnosti

HOVĚZÍ

P. Málek Ludvík – administrátor farnosti

MIMOŇ

P. Cenker Richard – administrátor farnosti

PRAHA - UHŘÍNĚVES

P. Brudny Marian Krzysztof – administrátor farnosti
P. Begany Juraj – kaplán
P. Nguyen, Hung Thé John – z Vietnamu – starostlivosť o vietnamských veriacich v Čechách

KOLÍN

P. Halama Ján – administrátor farnosti
P. Batóg Jarosław Andrzej – kaplán
P. Tefa Karolus Luangga – kaplán

NA ŠTÚDIACH:

P. Ambattu Johny George
P. Toman Milan

POĎAKOVANIE – NAŠA MISIA 2023

Drahí misijní dobrodinci.

Na začiatku tejto správy o vyúčtovaní peňažných prostriedkov, sa vám chcem čo najsrdečnejšie poďakovať za vašu ochotu pomôcť a podporiť misijnú prácu bratov Spoločnosti Božieho Slova a sestier z kongregácie Služobníc Ducha Svätého – SSpS v misiách.

Vďaka vašim milodarom sme v tomto roku podporili viacero projektov.

Do Indie sme poslali 12 447 €. Išlo o podporu našich spolubratov pracujúcich vo farnosti sv. Alfonza v Khwmlung, vo farnosti Najsvätejšej Trojice v Banderdewe, vo farnosti Sv. Ducha v Chayang Tajo a v centre spirituality SVD. Išlo o projekty sociálnej pomoci a udržateľnosti farnosti.

Na Ural sme zaslali 48 345 €. Ide o 9 farnosti: Krista Kráľa v Tambove, sv. Olgy v Moskve, sv. Jozefa v Gvardeyskom, sv. Petra a Pavla v Chite, sv. Mikuláša vo Volgograde, Božieho Srdca v Irkutsku, Panny Márie Fatimskej v Baranovitchi, Preblahoslavennej Panny Márie vo Vologde a farnosti Usnutia Panny Márie. Išlo o sociálne projekty pre deti a rodiny v núdzi, na apoštolát pre migrantov, na formáciu pre laikov v oblasti líderstva a administratívy, na formáciu katechetov, na rôzne misijné aktivity na podporu ekumenizmu a rodiny. Ďalej to bolo na formáciu manželstiev a študentov.

Do Vietnamu sme zaslali 5 992 €. Tieto peniaze išli do dvoch farností: sv. Tomáša a sv. Jozefa do Hoi-Nghia a Tinh Ninha. Išli na projekty aktív v oblasti katechizácie, biblického vzdelávania, výchovy a formácie líderstva.

Do Mozambiku sme zaslali 64 812 €. Tieto finančné prostriedky boli použité na zdravotné zabezpečenie a základné poistenie pre spolubratov Spoločnosti Božieho Slova, na formáciu pre 15 študentov SVD v seminári, na stretnutie AFRAM zóny pre formátorov a na základné potreby pre život v našej régií SVD v Mozambiku.

Tieto všetky finančné dary boli zaslané na základe žiadosti z nášho generálneho domu SVD v Ríme, ktorý má okrem iného taktiež na starosť pomoc misiám, ktorý ich vypracoval na základe zase nášho vyúčtovania za rok 2022.

Možno sa vám zdajú tieto čísla ako vymyslené, ako bez hlavy a päty, no nie sú. Boli vypočítané podľa aktuálneho kurzu daného dňa a to v amerických dolárov, a po prepočítaní na eurá vychádzal taký kurz – čísla.

Po tajfúne na Filipínach sme zaslali 8 000 €, na opravu kostola po zemetrasení v Peru išlo 6 000 €.

Okrem týchto darov „na misie“, boli zaslané aj dary špeciálne na konkrétne úmysly darcov.

Do Albánska išlo 1 200 €, do Kene pátrovi Martinovi Cingelovi bolo zaslané 2 000 €, do Amazónie na dostavbu kostola išlo 8 300 €, na Kubu sme zaslali cez 15 000 €, do Mexika išlo 10 000 €, na útulok pre bezdomovcov vozičkárov do Petrohradu išlo 5 600 €.

Naším pátrom, ktorý boli na Slovensku na dovolenke po troch rokoch a nazbieralo sa im pod ich menom na konkrétne projekty, ktoré neboli ešte zaslané, bolo odovzdané 11 300 €.

SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA

sa vám, všetkým darcom, chce čo najsrdečnejšie poďakovať za vašu pomoc a podporu. Ide o naozaj **štedrú finančnú pomoc**, ktorú nám preukazujete, a ktorá je veľkou pomocou našim spolubratom SVD a sestram SSpS v misiách, aby sa misijné dielo, začaté v našej Spoločnosti skrze nášho zakladateľa sv. Arnolda Janssena a z vnuknutia Ducha Svätého, rozširovalo tam, kde pracujeme. Nech vás i vaše rodiny dobrotivý Boh sprevádza a požehnáva.

Nemôžeme zabudnúť a poďakovať vám aj za vaše **modlitby**, bez ktorých by sme boli slabí. Za všetkých dobrodincov a podporovateľov SVD sa **mesačne** slúži 10 sv. omši.

VEĽKÁ VĎAKA.

MISIONÁRI VERBISTI

pracujú vo viac ako 80.krajinách.

Túto misiu vo väčšine krajín môžu vykonávať aj vďaka Vám a ostatným dobrodincom.



Pred svetlom Slova a Duchom milosti nech ustúpi temnosť hriechu a noc nevery, a nech žije Srdce Ježišovo v srdciach všetkých ľudí. Amen.

Ak chcete **PODPORIŤ** misie, misijné projekty a prácu misionárov, môžete tak urobiť šekom alebo na číslo účtu, s heslom „**DAR NA MISIE**“.

ČÍSLO ÚČTU: SK95 0900 0000 0050 2911 5971

www.verbisti.sk

MISIJNÁ RODINA SPOLOČNOSTI BOŽIEHO SLOVA (MRSVD)

Už nejaký čas existuje na Slovensku laické spoločenstvo pri Spoločnosti Božieho Slova. Misijná rodina (MR) je teda spoločenstvo laikov, ktorí na báze dobrovoľnosti spolupracujú s misionármi Spoločnosti Božieho Slova (SVD). Víziou misijnej rodiny je: „V každodennosti žiť a hlásať evanjelium a napĺňať misijnú myšlienku Cirkvi.“

Celá Cirkev je misionárska, keďže prijala od Krista poslanie evanjelizovať, aby tak každý človek poznal Krista a žil podľa evanjelia spoločenstvo s ním. A na týchto myšlienkach sv. Arnold Janssen, náš zakladateľ budoval a bol iniciátorom rôznych aktivít. Jednou z týchto aktivít bolo, aby viac vzbudzoval povedomie a zodpovednosť za misie vo svete.

Bol si vedomý, že Boh povoláva každého, kto otvorí srdce, aby sa evanjelium šírilo čím ďalej. Založil seminár, vydával časopis Malý posol Božského Srdca, aby vzbudzoval záujem aj medzi laikmi. A takto získaval väčšiu aj finančnú podporu pre misie. Začal organizovať duchovné cvičenia pre laikov aj zasvätených, na ktorých ich sám sprevádzal.

A takto v mnohých krajinách povedomie o misiách začalo rásť a vznikali pri našich domoch spoločenstvá laikov, ktorí obetujú svoj život na to, aby sa misijná myšlienka šírila do celého sveta. Na Slovensku už existuje niekoľko skupín misijnej rodiny, ktoré pomáhajú svojimi modlitbami všet-

kým misionárom a misionárkam, či už pracujúcim doma alebo v zahraničí. Títo laickí misionári chcú sprostredkovať ľuďom misijnú myšlienku a mať účasť na misii Spoločnosti Božieho Slova svojou duchovnou i praktickou pomocou.

Zohrávajú dôležitú úlohu v oblasti podpory záujmu o zahraničné misie v rámci svojich farností, pomoci chudobným, starostlivosti o chorých a ľudí na okraji spoločnosti, v modlitbovom

patronáte nad jednotlivými misionármi, v organizovaní pomoci pre misijné projekty a v modlitbe za kresťanskú Európu a celý svet. Vieme, že všetci členovia Cirkvi majú účasť na tejto misii, svedectvom kresťanského života a skutkami vo svojej rodine, v práci a vo

svojom okolí ohlasujú iným Ježiša Krista. Takto sa každý pokrstený stáva misionárom. V posledných rokoch môžeme v Cirkvi vidieť čoraz väčšiu účasť laikov na jej misijnom poslaní.

V roku 1996 Ján Pavol II. napísal v apoštolskej exhortácii Vitaconsecrata: „Nik z nás nemôže zostať ľahostajný voči skutočnosti, že tak veľa ľudí ešte nepozná úplné zjavenie sa Božej lásky v Kristovi. Na tomto poslaní sa má podieľať každý uvedomelý kresťan, lebo Cirkev je zo svojej povahy misijná.“

Je mnoho spôsobov, ako aj vy môžete spolupracovať na misijnom poslaní Cirkvi. Jedným z nich je stať sa členom laického spoločenstva pri



Spoločnosti Božieho Slova a mať tak účasť na práci a dobrách misionárov verbistov. Členstvo v MRSVD je dobrovoľné a členom sa môže stať každý aktívne praktizujúci katolík.

Preto Ťa pozývame, aby si sa stal aj TY členom Misijnej rodiny Spoločnosti Božieho Slova.

Naša misia je: „Vedení Božím Slovom, inšpirovaní Duchom Svätým, žijeme náš život tak, aby sme sa stávali misionármi Ježiša Krista.“

V každodennom živote to uskutočňujeme v líniách spirituality sv. Arnolda Janssen a cez misijné aktivity skutkami duchovného a telesného milosrdenstva.“

ÚLOHY MRSVD:

- Žiť život zakorenený v Božom Slove prostredníctvom pravidelného čítania Písma a vzdelávania sa v jeho chápaní.
- Prinášať do sveta hodnoty Evanjelia a sprítomňovať Ježiša Krista.
- Budovať misijné povedomie a vzbudzovať záujem o zahraničné misie.
- Pomáhať chudobným, starať sa zvlášť o chorých a ľudí na okraji spoločnosti.
- Uskutočňovať modlitbový patronát nad jednotlivými misionármi.
- Zapájať sa do organizácie a pomoci pri misijných projektoch.
- Spoločná modlitba za misie

MISIJNÝ OMŠOVÝ SPOLOK - VEČNÉ SV. OMŠE

Obdarujte svojich blízkych a priateľov duchovným darčekom, pri príležitosti sviatosti krstu, 1.sv.prijímania, birmovky, sviatosti manželstva a iných slávností a výročí.

Misijný omšový spolok na česť Najsvätejšej Trojice bol založený v roku 1910. Patrí medzi dobročinné spolky, ktorých cieľom je trvalá podpora misijných aktivít Cirkvi. Spolok obetou svätej omše napomáha jeho členom a vyprosuje im duchovné dobrá. Každý člen

Misijného omšového spolku:

- sa stáva aktívnym duchovným spolupracovníkom misionárov verbistov pri napĺňaní ich misijného poslania, a tak má účasť na všetkých dobrách konaných Spoločnosťou Božieho Slova;
- má účasť na dobrodeniach a požehnaní siedmich svätých omší, ktoré kňazi Spoločnosti Božieho Slova denne slúžia na rozličných miestach sveta;
- je zahrnutý do modlitieb misionárov Spoločnosti Božieho Slova, ktorí sa denne modlia za svojich dobrodincov;
- má záruku, že aj po smrti sa bude na neho pamätať, pretože bude mať naďalej účasť na milostiach svätých omší Misijného omšového spolku.

Tento spolok mal už od svojho založenia schválenie pápežov. Terajší Svätý Otec František udelil 5. júna 2013 nasledovné požehnanie členom Misijného omšového spolku.

Denne sa slúži 8 sv. omší za všetkých ľudí, tak za živých, ako aj za mŕtvych, ktorí sú jednotlivo zapísaní v knihe Misijného omšového spolku.



Získané finančné prostriedky podporujú misie vykonávané verbistami.

Do Misijného omšového spolku možno zapísať každého, s uvedením mena a priezviska:

- deti, aby im bola daná milosť dobrej výchovy
- chorých, ktorí žiadajú o milosť zdravia
- ľudí vzdialených od Boha, aby im bola vyprosena milosť obrátenia
- mŕtvych, aby dosiahli večné odpočinutie s Kristom.



**V SÚČASNOSTI TIETO SVÄTÉ OMŠE (MOS)
SÚ SLÁVENÉ V TÝCHTO REHOĽNÝCH DOMOCH NAŠEJ
SPOLOČNOSTI BOŽIEHO SLOVA:**

1. MANILA – FILIPÍNY – Misijný dom Krista Kráľa
2. PIENIEŽNO – POĽSKO – Misijný dom sv. Vojtecha
3. TECHNY – USA – Misijný dom sv. Jozefa Freinademetza
4. LEDALERO – INDONÉZIA – Misijný dom Nepoškvrnenej Panny Márie
5. RÍM – TALIANSKO – Misijný dom Božieho Slova (Generalát SVD)
6. PUNE – INDIA – Misijný dom Ducha Svätého
7. SANKT WENDEL – NEMECKO – Misijný dom sv. Arnolda Janssena
8. NHA TRANG – VIETNAM – Misijný dom sv. Jozef

ČÍTAJTE HLASY...

...aby ste počuli hlasy tých, ktorí potrebujú pomoc vašej modlitby

Misijný mesačník prináša mnohé zaujímavé články a správy z misijných krajín a zo života Cirkvi na Slovensku. V prvom rade je venovaný misijným aktivitám členov Spoločnosti Božieho Slova, ale nájdete v ňom inšpirujúce rozhovory, reportáže, úvahy, ponuku duchovnej literatúry a mnoho ďalších zaujímavostí.

Objednajte na adrese:

Spoločnosť Božieho Slova, Kalvária 715/3, 949 01 Nitra

Alebo telefonicky:

+421 37 77 69 411



hlasy
Mesačník misijných aktivít
Spoločnosti Božieho Slova
949 01 Nitra, Kalvária 715/3
Jún 2018

hlasy
Mesačník misijných aktivít
Spoločnosti Božieho Slova
949 01 Nitra, Kalvária 715/3
Jún 2018

